
ДИРЕКТИВИ**ДИРЕКТИВА (ЄС) 2016/97 ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ ТА РАДИ****від 20 січня 2016 року****про реалізацію страхових продуктів (в новій редакції)****(Текст застосовується в ЄЄП)**

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ І РАДА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ,

Керуючись Договором про функціонування Європейського Союзу і, зокрема, його Статтею 53(1) і Статтею 62,

Враховуючи пропозицію від Європейської Комісії,

Після передачі проекту законодавчого акту до національних парламентів,

Враховуючи висновок Європейського соціально-економічного комітету ⁽¹⁾,Діючи відповідно до звичайної законодавчої процедури ⁽²⁾,

Оскільки:

(1) Необхідно внести ряд поправок до Директиви 2002/92/ЄС Європейського парламенту та Європейської ради ⁽³⁾. З метою забезпечення ясності цю Директиву слід викласти в новій редакції.

(2) Оскільки основна мета і предмет цієї нової редакції полягає у приведенні у відповідність національних норм, що стосуються реалізації страхових і перестраховальних продуктів, та оскільки ці види діяльності здійснюються по всьому Союзу, ця нова Директива має базуватися на Статті 53(1) і Статті 62 Договору про функціонування Європейського Союзу (ДФЄС). Ця директива за формою є такою, що дозволяє, за необхідності, адаптувати її положення, які реалізуються, на територіях, на які поширюється дія цієї Директиви, до будь-яких існуючих особливостей конкретного ринку та законодавчої системи у кожній країні-учасниці. Ця Директива також повинна бути спрямована на узгодження національних правил, що стосуються доступу до діяльності з реалізації страхових і перестраховальних продуктів.

(3) Проте ця Директива спрямована на мінімальну гармонізацію і, отже, не повинна заважати країнам-учасникам затверджувати або запроваджувати більш жорсткі норми з метою захисту клієнтів, за умови, що такі норми не суперечать законодавству Європейського Союзу, в тому числі цій Директиві.

(4) Страхові та перестраховальні посередники відіграють центральну роль у реалізації страхових і перестраховальних продуктів в Союзі.

(5) Різні типи осіб або установ, таких, як агенти, брокери та оператори банківського страхування, страхові компанії, туристичні агенції та компанії з оренди автомобілів можуть поширювати страхові продукти. Для забезпечення єдиних стандартів обслуговування та захисту прав споживачів операторами необхідно, щоб на всіх цих осіб та на всі ці установи поширювалась дія цієї Директиви.

(6) Споживачі мають користуватися однаковим рівнем захисту, незважаючи на відмінності між каналами збуту. Щоб гарантувати застосування однакового рівня захисту та можливість споживача користуватися порівнянними стандартами, зокрема, у сфері розкриття інформації, забезпечення рівних умов між операторами має важливе значення.

(7) Застосування Директиви 2002/92/ЄС показало, що ряд положень потребує подальшого уточнення з метою сприяння реалізації страхових продуктів, і що для захисту прав споживачів необхідно розширити сферу застосування

⁽¹⁾ ОJ(Офіційний журнал Євросоюзу) С (довідкова інформація та примітки) 44, 15.2.2013, с. 95.

⁽²⁾ Позиція Європейського парламенту від 24 листопада 2015 року (досі не опублікована в офіційному журналі) та рішення Ради від 14 грудня 2015 року.

⁽³⁾ Директива 2002/92/ЄС Європейського парламенту і Ради від 9 грудня 2002 року про страхове посередництво (О) L (законодавство) 9, 15.1.2003, с. 3).

цієї Директиви на всі продажі страхових продуктів. Страхові компанії, що безпосередньо здійснюють реалізацію страхових продуктів, мають бути включені до сфери дії цієї Директиви на умовах, аналогічних тим, що поширюються на страхових агентів і брокерів.

(8) Для того, щоб гарантувати застосування однакового рівня захисту незалежно від каналу, через який клієнти купують страховий продукт – безпосередньо у страховій компанії або безпосередньо у посередника, сфера дії цієї Директиви має поширюватись не тільки на страхові компанії або посередників, але й на інших суб'єктів ринку, таких, як туристичні агенції та компанії з прокату автомобілів, чия неосновна діяльність полягає у реалізації страхових продуктів, якщо ці суб'єкти не відповідають умовам виключення із сфери дії Директиви.

(9) Між національними нормами все ще існують істотні відмінності, що створюють перешкоди для того, щоб розпочинати та здійснювати діяльність з реалізації страхових і перестраховальних продуктів на внутрішньому ринку. Існує необхідність подальшого зміцнення внутрішнього ринку та підтримання реального внутрішнього ринку продуктів та послуг страхування життя та майнового страхування.

(10) Поточна та нещодавня фінансова нестабільність підкреслила важливість забезпечення ефективного захисту прав споживачів у всіх фінансових секторах. Тому доцільно зміцнювати довіру клієнтів і забезпечувати більшу уніфікованість регулювання діяльності з реалізації страхових продуктів з метою досягнення необхідного рівня захисту прав споживачів у всьому Союзі. Рівень захисту прав споживачів слід підняти у зв'язку з Директивою 2002/92/ЄС для зменшення потреби у зміні макроекономічних показників. Важливо враховувати специфіку договорів страхування в порівнянні з інвестиційними продуктами, що регулюються відповідно до Директиви 2014/65/ЄС Європейського парламенту та Ради ⁽¹⁾. Тому розміщення договорів страхування, в тому числі інвестиційних продуктів на основі страхування, повинно регулюватися згідно з цією Директивою та бути приведеним у відповідність до Директиви 2014/65/ЄС. Необхідно підняти мінімальні стандарти щодо правил розміщення та слід створити єдині правила щодо всіх інвестиційних продуктів на основі страхування.

(11) Дія цієї Директиви повинна поширюватись на осіб, чия діяльність полягає у наданні третім особам послуг з продажу страхових і перестраховальних продуктів.

(12) Дія цієї Директиви повинна поширюватись на осіб, чия діяльність полягає у наданні інформації щодо одного або декількох договорів страхування відповідно до критеріїв, вибраних клієнтом, на веб-сайті або в інших засобах масової інформації, або у наданні рейтингів страхових продуктів або знижок на ціну договорів страхування, коли наприкінці процесу клієнт має можливість укласти договір страхування прямо або опосередковано. Дія цієї Директиви не повинна поширюватися на веб-сайти, що управляються державними органами або об'єднаннями споживачів, що не спрямовані на укладання будь-яких контрактів, а просто порівнюють наявні на ринку страхові продукти.

(13) Дія цієї Директиви не повинна поширюватися на суто ознайомчу діяльність, що полягає у наданні даних або інформації страховим або перестраховальним посередникам або компаніям про потенційних страхувальників, або інформації про страхові або перестраховальні продукти або про страхових або перестраховальних посередників або про страхові або перестраховальні компанії.

(14) Дія цієї Директиви не повинна поширюватися на осіб, що провадять іншу професійну діяльність, таких, як податкові експерти, бухгалтери або юристи, які надають консультації щодо страхового покриття принагідно під час провадження такої іншої професійної діяльності, а також вона не повинна поширюватись лише на надання загальної інформації про страхові продукти, за умови, що мета такої діяльності не полягає у наданні допомоги клієнту укласти або виконати договір страхування або перестраховування. Дія цієї Директиви не повинна поширюватися на осіб, чия професійна діяльність полягає в управлінні претензіями від імені страхової або перестраховальної компанії, а також у врегулюванні збитків та експертній оцінці претензій.

(15) Дія цієї Директиви не повинна поширюватися на осіб, що займаються реалізацією страхових продуктів як додатковим видом діяльності, коли премія не перевищує певну суму, а ризики, що покриваються, обмежені. Таке страхування може бути доповненням до товару або послуги. Сюди належать, зокрема, ризики невикористання_____

⁽¹⁾ Директива 2014/65/ЄС Європейського парламенту та Ради від 15 травня 2014 року про ринок фінансових інструментів і внесення змін до Директиви 2002/92/ЄС і Директиви 2011/61/ЄС (ОJ L173, 12.6.2014, с. 349).

послуги, використання якої передбачається у певний момент часу, такої, як поїздка на поїзді, абонемент у тренажерний зал або сезонний квиток у театр та інші ризики, пов'язані з подорожуванням, такі, як скасування поїздки або втрата багажу. Проте для забезпечення того, щоб належний рівень захисту прав споживачів завжди був складовою діяльності з продажу страхових продуктів, страхова компанія або страховий посередник, який реалізує страхові продукти із залученням звільнених від виконання вимог, викладених у цій Директиві, посередників, додатковим видом діяльності яких є реалізація страхових продуктів, повинен забезпечити виконання певних базових вимог, зокрема, повідомлення ідентифікаційних даних про таких посередників та інформації про порядок заявлення претензій, а також урахування вимог і потреб клієнта.

(16) Ця Директива повинна забезпечити застосування єдиного рівня захисту прав споживачів, і щоб усі споживачі могли користуватися перевагами порівнянних стандартів. Ця Директива повинна сприяти створенню рівних правил і конкуренції на рівних умовах між посередниками, незалежно від того, чи пов'язані вони із страховою компанією. Споживачі виграють від того, що страхові продукти реалізуються через різні канали та через посередників з різними формами співпраці із страховими компаніями, за умови, що вони мають застосовувати єдині правила захисту прав споживачів. Країни-учасниці повинні враховувати такі питання при виконанні цієї Директиви.

(17) Ця Директива повинна враховувати відмінності в типах каналів реалізації. Вона, наприклад, повинна враховувати особливості страхових посередників, які мають договірні зобов'язання реалізовувати страхові продукти виключно однієї або декількох страхових компаній (страхові посередники, що представляють послуги певних страхових компаній), що існують на ринках деяких країн-учасниць, і повинна встановити відповідні та співставні умови, застосовні до різних видів каналів реалізації. Зокрема, країни-учасниці повинні обумовити те, що компанії, які реалізують страхові та перестраховальні продукти і несуть відповідальність за діяльність страхових, перестраховальних посередників і посередників, для яких ці види діяльності є додатковими, повинні забезпечити виконання вимог щодо реєстрації з боку таких посередників та реєструвати таких посередників.

(18) Страхові, перестраховальні посередники та посередники, для яких реалізація страхових продуктів є додатковим видом діяльності, що є фізичними особами, мають бути зареєстровані у компетентному органі країни-учасниці, резидентом якої вони є. Що стосується тих осіб, які щоденно їздять з країни-учасниці, резидентом якої вони є, до країни-учасниці, в якій вони провадять свою діяльність зі збуту, тобто, країни їх професійного резидентства, країною реєстрації має бути країна професійного резидентства. Ті страхові, перестраховальні посередники та посередники, для яких реалізація страхових продуктів є додатковим видом діяльності, що є юридичними особами, мають бути зареєстровані у компетентному органі країни-учасниці, в якій вони мають свій зареєстрований офіс, або, якщо згідно з національним законодавством у них немає зареєстрованого офісу, їх головний офіс. Країни-учасниці повинні мати можливість дозволити іншим органам співпрацювати з компетентними органами у питаннях реєстрації та регулювання діяльності страхових посередників. Страхові, перестраховальні посередники та посередники, для яких реалізація страхових продуктів є додатковим видом діяльності, повинні бути зареєстровані за умови, що вони відповідають жорстким професійним вимогам щодо їх кваліфікації, належної репутації, страхового покриття професійної відповідальності та фінансової стійкості. Посередники, що вже зареєстровані в країнах-учасницях, не повинні знов реєструватися за умовами цієї Директиви.

(19) Нездатність страхових посередників вільно здійснювати діяльність по всій території Союзу перешкоджає належному функціонуванню внутрішнього ринку страхування. Ця Директива є важливим кроком на шляху до підвищення рівня захисту прав споживачів та інтеграції ринку.

(20) Страхові, перестраховальні посередники та посередники, для яких реалізація страхових продуктів є додатковим видом діяльності, повинні мати можливість користуватися свободою здійснення економічної діяльності та свободою надання послуг, що закріплені в ДФЄС. Відповідно, реєстрація в країні їх резидентства повинна дозволити страховим, перестраховальним посередникам та посередникам, для яких реалізація страхових продуктів є додатковим видом діяльності, здійснювати діяльність в інших країнах-учасницях згідно з принципами свободи здійснення економічної діяльності та свободи надання послуг, за умови, що між компетентними органами було дотримано відповідні процедури повідомлення.

(21) З метою забезпечення високої якості обслуговування та ефективного захисту прав споживачів країна реєстрації та країна здійснення діяльності повинні тісно співпрацювати з питань забезпечення виконання зобов'язань, викладених у цій Директиві. Якщо страхові, перестраховальні посередники та посередники, для яких реалізація страхових продуктів є додатковим видом діяльності, провадять комерційну діяльність у різних країнах-учасницях відповідно до свободи здійснення економічної діяльності та свободи надання послуг, компетентний орган країни реєстрації несе відповідальність за забезпечення виконання зобов'язань, викладених у цій Директиві, щодо всієї комерційної діяльності на внутрішньому ринку. Якщо компетентному органу країни здійснення діяльності стає відомо про будь-які порушення зобов'язань, що мають місце на її території, він повинен повідомити компетентний орган країни реєстрації, який після цього зобов'язаний ужити відповідних заходів. Йдеться, зокрема, про порушення правил щодо належної репутації, професійних знань і кваліфікаційних вимог або щодо ведення економічної діяльності. Крім того, країна здійснення діяльності повинна мати право втручатися, якщо країна реєстрації не вживає відповідних заходів або якщо вжиті заходи є недостатніми.

(22) У разі заснування філії або постійного представництва в іншій країні-учасниці необхідно розподілити відповідальність за забезпечення виконання зобов'язань між країною реєстрації і країною здійснення діяльності. В той час, як відповідальність за виконання зобов'язань, що впливають на ведення комерційної діяльності в цілому – наприклад, правила щодо професійних вимог – повинна залишатися на компетентному органі країни реєстрації у тому ж режимі, як у разі надання послуг, компетентний орган країни здійснення діяльності повинен узяти на себе відповідальність за забезпечення виконання правил щодо вимог про надання інформації і ведення комерційної діяльності з надання послуг, які надаються на її території. Проте, якщо компетентному органу країни здійснення діяльності стає відомо про будь-які порушення зобов'язань на її території, відповідальність за які, згідно з цією Директивою, не покладається на країну здійснення діяльності, він повинен повідомити компетентний орган країни реєстрації, який після цього зобов'язаний ужити відповідних заходів. Йдеться, зокрема, про порушення правил щодо належної репутації, професійних знань і кваліфікаційних вимог. Крім того, компетентний орган країни здійснення діяльності повинен мати право втручатися, якщо країна реєстрації не вживає відповідних заходів або якщо вжиті заходи є недостатніми.

(23) Компетентні органи країн-учасниць повинні мати в розпорядженні необхідні засоби для забезпечення організованого ведення комерційної діяльності страховими та перестраховальними посередниками, а також посередниками, для яких страхування не є основним видом діяльності, на території усього Союзу, як згідно з принципами свободи здійснення економічної діяльності, так і згідно з принципами свободи надання послуг. З метою забезпечення ефективного нагляду всі дії, що вживаються компетентними органами, повинні відповідати характеру, масштабу та складності ризиків, які зумовлені діяльністю конкретної особи, що реалізує продукцію, незалежно від значущості цієї особи для загальної фінансової стабільності ринку.

(24) Країни-учасниці повинні створити єдиний інформаційний інструмент для надання доступу до їх реєстрів страхових і перестраховальних посередників і посередників, для яких реалізація страхових продуктів є додатковим видом діяльності. Такий єдиний інформаційний інструмент повинен також містити посилання на кожний відповідний компетентний орган у кожній країні-учасниці. З метою підвищення прозорості та сприяння трансграничній торгівлі, Європейська служба з нагляду у сфері страхування та недержавного пенсійного забезпечення (ЄСНСНПЗ), що створена згідно з Постановою (ЄС) № 1094/2010 Європейського парламенту та Ради ⁽¹⁾, повинна створити, опублікувати та поновлювати єдину електронну базу даних, що містить дані про кожного страхового та перестраховального посередника та посередника, для якого реалізація страхових продуктів є додатковим видом діяльності, що повідомив про свій намір здійснювати діяльність відповідно до принципів свободи здійснення економічної діяльності або надання послуг. Країни-учасниці повинні своєчасно надавати ЄСНСНПЗ відповідну інформацію, щоб остання мала можливість робити зазначене. Ця база даних повинна надавати посилання на кожний відповідний компетентний орган у кожній країні-учасниці. Кожний компетентний орган кожної країни-учасниці повинен на своєму веб-сайті надавати посилання на цю базу даних.

⁽¹⁾ Постанова ЄС № 1094/2010 Європейського парламенту та Ради від 24 листопада 2010 року, згідно з яким створено Європейський наглядовий орган (Європейську службу з нагляду у сфері страхування та недержавного пенсійного забезпечення), та який вносить зміни до Рішення № 716/2009/ЄС і визнає недійсним Рішення Комісії 2009/79/ЄС (ОJ L331, 15.12.2010, с. 48).

(25) До будь-якого постійного представництва посередника на території іншої країни-учасниці, яке за організаційно-правовою формою є рівноцінним філії, має застосовуватися такий самий підхід, як і до філії, якщо посередник на законних підставах не створить представництво іншої організаційно-правової форми. Тут може йтися, залежно від подальших обставин, навіть про випадки, коли представництво формально створено не у формі філії, а складається лише з офісу, який керується власним персоналом посередника або незалежною особою, яка має постійні повноваження діяти від імені посередника таким самим чином, яким діяла б агенція.

(26) Слід чітко встановити відповідні права та обов'язки країн реєстрації і здійснення діяльності стосовно нагляду за страховими та перестраховальними посередниками та посередниками, для яких реалізація страхових продуктів є додатковим видом діяльності, на території яких ці посередники зареєстровані або провадять діяльність з продажу страхових або перестраховальних продуктів згідно з правом на свободу провадження економічної діяльності або на свободу надання послуг.

(27) З метою вирішення проблемних ситуацій, коли страхового посередника або посередника, для якого реалізація страхових продуктів є додатковим видом діяльності, засновано в країні-учасниці з єдиною метою ухилення від виконання правил іншої країни-учасниці, в якій він повністю або переважно здійснює свою діяльність, відповідним рішенням цієї проблеми для країни здійснення діяльності може бути вжиття запобіжних заходів, якщо діяльність такого посередника створює серйозну загрозу належному функціонуванню страхового та перестраховального ринку країни здійснення діяльності, і ця Директива не повинна відвертати цієї можливості. Однак ці заходи не повинні створювати перепони для реалізації права на свободу надання послуг або на свободу провадження економічної діяльності та не повинні стати перешкодою для здійснення транскордонної діяльності.

(28) Важливо гарантувати високий рівень професіоналізму та кваліфікації страхових та перестраховальних посередників та посередників, для яких реалізація страхових продуктів є додатковим видом діяльності, а також працівників страхових і перестраховальних компаній, які залучені до підготовки реалізації договорів страхування та перестраховування, до їх реалізації та післяпродажної діяльності. Тому професійні знання страхових і перестраховальних посередників та посередників, для яких реалізація страхових продуктів є додатковим видом діяльності, а також працівників страхових і перестраховальних компаній мають відповідати рівню складності цих видів діяльності. Посередники, для яких реалізація страхових продуктів є додатковим видом діяльності, повинні знати умови полісів, що вони реалізують, і, у відповідних випадках, правила розгляду претензій і скарг.

(29) Слід забезпечити постійне навчання та розвиток. Таке навчання та розвиток можуть включати в себе різні види можливостей для полегшеного навчання, в тому числі курси, навчання онлайн та наставництво. Питання форми, змісту та необхідних свідоцтв, а також інших відповідних доказів, таких, як реєстрація у реєстрі або успішне складання іспиту, повинні регулюватися країнами-учасницями.

(30) Вимоги щодо професійної етики сприяють стійкості та надійності страхової галузі, а також досягненню мети забезпечити необхідний захист прав страхувальників. До таких вимог належать вимоги щодо несудимості або будь-які інші аналогічні вимоги згідно з національним законодавством, за певні правопорушення, такі, як правопорушення, передбачені законодавством про фінансові послуги, порушення, що стосуються обману, шахрайства або фінансових злочинів, або інші правопорушення, що передбачені законом про компанії, законом про банкрутство або законом про неплатоспроможність.

(31) Не менш важливо, щоб відповідні особи в структурі управління страховим, перестраховальним посередником та посередником, для якого реалізація страхових продуктів є додатковим видом діяльності, які залучені до реалізації страхових і перестраховальних продуктів, а також відповідні працівники страхової або перестраховальної компанії, які безпосередньо беруть участь у реалізації страхових або перестраховальних продуктів, мали належний рівень знань і кваліфікації для провадження діяльності з реалізації страхових або перестраховальних продуктів. Належність рівня знань і кваліфікації має бути забезпечено шляхом висування до таких осіб професійних вимог і вимог щодо спеціальних знань.

(32) Країни-учасниці не повинні розглядати як відповідних осіб тих менеджерів або працівників, які безпосередньо не залучені до реалізації страхових або перестраховальних продуктів. Що стосується страхових і перестраховальних посередників і компаній, передбачається, що всі працівники, які безпосередньо залучені до реалізації, повинні мати належний рівень знань і кваліфікації, за деякими винятками, такими, як особи, що виконують виключно

адміністративні завдання. Що стосується посередників, для яких реалізація страхових продуктів є додатковим видом діяльності, розглядати як відповідних працівників, які, як передбачається, мають відповідний рівень знань і кваліфікації, слід принаймні тих осіб, які відповідають за здійснення додаткової діяльності з реалізації страхових продуктів. Якщо особа, що реалізує страхові та перестраховальні продукти, є юридичною особою, особи в структурі управління, які відповідають за дотримання правил і процедур, що стосуються діяльності з реалізації страхових або перестраховальних продуктів, повинні також дотримуватися відповідних вимог щодо знань і кваліфікації. У зв'язку з цим, особа, яка відповідає за провадження діяльності з реалізації страхових і перестраховальних продуктів у складі страхового, перестраховального посередника або посередника, для якого реалізація страхових продуктів є додатковим видом діяльності, повинна завжди відповідати вимогам щодо знань і кваліфікації.

(33) Що стосується страхових посередників і страхових компаній, які надають роздрібним клієнтам консультації щодо інвестиційних продуктів на основі страхування, або продають такі продукти, країни-учасниці повинні забезпечити, щоб вони мали відповідний рівень знань і кваліфікації стосовно продуктів, які вони пропонують. Такі знання та кваліфікація мають особливе значення з урахуванням зростання складності та постійного вдосконалення в розробці інвестиційних продуктів на основі страхування. Придбання інвестиційного продукту на основі страхування містить у собі ризик, і інвестори повинні мати можливість довіряти наданій інформації і якості оцінок. Крім того, працівники повинні мати достатню кількість часу та ресурсів, щоб надавати клієнтам усю відповідну інформацію про продукти, які вони пропонують.

(34) Координація національних норм щодо професійних вимог і реєстрації осіб, які починають і провадять діяльність з реалізації страхових і перестраховальних продуктів, може сприяти як формуванню внутрішнього ринку фінансових послуг, так і підвищенню рівня захисту клієнтів у цій сфері.

(35) Для поглиблення транскордонної торгівлі слід ввести принципи, що регулюють взаємне визнання професійних знань і якостей посередників.

(36) Незважаючи на існуючу єдину паспортну систему для страховиків і посередників, ринок страхування в Союзі залишається досить розрізненим. З метою сприяння транскордонному бізнесу та підвищенню прозорості для клієнтів, країни-учасниці повинні забезпечити публікування загальних правил належної практики, застосованих на їх територіях, а єдиний електронний реєстр та інформація про загальні правила належної практики всіх країн-учасниць, застосовні до діяльності з реалізації страхових і перестраховальних продуктів, мають бути доведені до загального відома.

(37) Співпраця та обмін інформацією між компетентними органами мають важливе значення для захисту прав споживачів і для забезпечення стійкості страхового та перестраховального бізнесу на внутрішньому ринку. Зокрема, обмін інформацією слід стимулювати як у процесі реєстрації, так і на постійній основі, враховуючи інформацію щодо належної репутації і професійних знань і кваліфікації осіб, що відповідають за діяльність з реалізації страхових і перестраховальних продуктів.

(38) Існує потреба у розробці в країнах-учасницях необхідних і ефективних процедур позасудового розгляду скарг і відшкодування збитків для врегулювання суперечок між особами, що реалізують страхові продукти, та клієнтами, із застосуванням, у відповідних випадках, існуючих процедур. Такі процедури мають існувати для вирішення спорів, що стосуються прав і обов'язків за цією Директивою. Такі процедури позасудового розгляду скарг і відшкодування збитків мають бути спрямовані на досягнення більш швидкого та менш затратного врегулювання суперечок між особами, що реалізують страхові продукти, та клієнтами.

(39) Спектр видів діяльності, які одночасно провадять багато страхових посередників і компаній, постійно розширюється. А це збільшує потенціал для виникнення конфліктів інтересів між цими різними видами діяльності та інтересами клієнтів. Тому необхідно передбачити правила, які б забезпечували, що такі конфлікти інтересів не чинять негативного впливу на інтереси клієнтів.

(40) Клієнти повинні бути заздалегідь забезпечені чіткою інформацією про статус осіб, які продають страхові продукти, та про тип оплати праці, що вони отримують. Таку інформацію слід надавати клієнту на етапі перед укладанням контракту. Її роль полягає у тому, щоб показати взаємовідносини між страховою компанією і посередником, у відповідних випадках, а також тип оплати праці посередника.

(41) Для того, щоб надати клієнту інформацію про надані послуги з реалізації страхових продуктів, незалежно від того, чи клієнт їх придбає через посередника або безпосередньо у страхової компанії, а також, щоб уникнути порушення правил конкуренції шляхом мотивації страхових компаній продавати безпосередньо клієнтам, а не через посередників, з метою уникнення вимог щодо надання інформації, страхові компанії також повинні надавати клієнтам інформацію про тип оплати праці, що їх працівники отримують за збут страхових продуктів.

(42) На страхових посередників і страхові компанії поширюються єдині вимоги щодо реалізації інвестиційних продуктів на основі страхування, як це зазначено в Постанові (ЄС) № 1286/2014 Європейського парламенту та Ради ⁽¹⁾. Додатково до інформації, що має бути надана у формі документа з ключовою інформацією, особи, які реалізують інвестиційні продукти на основі страхування, повинні надавати додаткову інформацію з докладним викладенням будь-яких витрат на реалізацію, що не включені до витрат, зазначених у документі з ключовою інформацією, щоб надати клієнту можливість зрозуміти, який кумулятивний ефект такі сукупні витрати чинять на прибуток на інвестиції. Таким чином, ця Директива повинна встановити правила щодо надання інформації про витрати на послуги з реалізації інвестиційних продуктів на основі страхування, про які йдеться.

(43) Оскільки ця Директива спрямована на підвищення рівня захисту прав споживачів, деякі з її положень застосовуються тільки до стосунків «бізнес-клієнт», особливо ті, що регулюють правила ведення бізнесу страховими посередниками або іншими особами, які реалізують страхові продукти.

(44) З метою уникнення випадків продажів шляхом введення клієнтів в оману, реалізація страхових продуктів завжди має супроводжуватись перевіркою вимог і потреб на підставі інформації, отриманої від клієнта. Будь-який страховий продукт, що пропонується клієнту, завжди повинен відповідати вимогам і потребам клієнта і має бути представлений у доступній формі, щоб надати цьому клієнту можливість прийняти обґрунтоване рішення.

(45) Якщо консультація надається перед продажем страхового продукту, на додаток до обов'язку зазначити вимоги та потреби клієнта, слід надати клієнту індивідуальну консультацію з поясненням, чому той чи інший продукт найкращим чином відповідає вимогам і потребам клієнта у страхуванні.

(46) Країни-учасниці повинні вимагати від компаній, які реалізують страхові продукти, щоб принципи оплати праці їх працівників або представників не чинили негативного впливу на їх здатність діяти з максимальним урахуванням інтересів клієнтів, або не перешкоджали їм надавати відповідні рекомендації або представляти інформацію у формі, яка є вичерпною, зрозумілою і такою, що не вводить в оману. Оплата праці на підставі планових показників продажів не повинна стимулювати надання рекомендацій клієнту щодо того чи іншого продукту.

(47) Для клієнтів вкрай важливо знати, чи мають вони справу з посередником, який надає консультації на підставі неупередженого та індивідуального аналізу. Щоб оцінити, чи є кількість контрактів і постачальників, розглянутих посередником, достатньою для проведення неупередженого та індивідуального аналізу, слід належним чином враховувати, зокрема, потреби клієнтів, кількість постачальників послуг на ринку, ринкову частку цих постачальників, кількість відповідних страхових продуктів, що пропонує кожний постачальник, а також особливості цих продуктів. Ця Директива не повинна перешкоджати країнам-учасницям висувати вимоги щодо того, щоб страховий посередник, який бажає надавати консультації на підставі неупередженого та індивідуального аналізу щодо договору страхування, надавав такі консультації щодо всіх договорів страхування, які реалізує такий посередник.

(48) Перед укладанням договору, в тому числі стосовно послуг, щодо яких консультації не надавались, клієнт має отримати відповідну інформацію про страховий продукт, щоб мати можливість прийняти обґрунтоване рішення. Документ про страховий продукт повинен містити стандартизовану інформацію про продукти майнового страхування. Він має бути складений відповідною страховою компанією або, у відповідних країнах-членах – страховим посередником, який створює страховий продукт. Страховий посередник повинен роз'яснювати клієнту основні особливості страхових продуктів, які він продає, і тому його працівники повинні мати для цього необхідні ресурси та час.

(49) У разі групового страхування, слово «клієнт» повинно означати представника групи учасників, який укладає договір

⁽¹⁾ Постанова (ЄС) № 1286/2014 Європейського парламенту та Ради від 26 листопада 2014 року про документи з ключовою інформацією для «пакетних» роздрібних та інвестиційних продуктів на основі страхування (ПРІПОС) (ОJ L352, 9.12.2014, с. 1).

страхування від імені групи учасників, у якій окремий член не може приймати індивідуальних рішень щодо приєднання, наприклад, угода про обов'язкове недержавне пенсійне забезпечення. негайно після внесення особи в список учасників групового страхування представник групи повинен, у відповідних випадках, надати документ з інформацією про страховий продукт та інформацію про ведення бізнесу компанією, що продає страхові продукти.

(50) Слід установити єдині правила з метою надання клієнтові вибору середовища, в якому надається інформація, і передбачити можливість використання електронного зв'язку, якщо це є доцільним з урахуванням обставин угоди. Однак, клієнт повинен мати можливість отримати її у паперовій формі. З метою надання клієнту доступу до інформації, вся інформація на етапі підготовки до укладання контракту має бути доступна на безоплатній основі.

(51) Необхідність у розкритті такої інформації є меншою, якщо клієнт прагне отримати страхове або перестраховальне покриття для комерційних і промислових ризиків або виключно з метою реалізації інвестиційних продуктів на основі страхування, коли клієнт є професійним клієнтом згідно з визначенням у Директиві 2014/65/ЄС.

(52) Ця Директива повинна визначити мінімальні зобов'язання особи, що реалізує страхові продукти, щодо надання інформації клієнтам. Країна-учасниця повинна мати можливість затверджувати або приймати більш жорсткі положення у сфері надання інформації, ніж ті, що можуть застосовуватися до осіб, які реалізують страхові продукти, незалежно від положень, що діють у країні їх реєстрації, на території якої такі особи провадять діяльність із реалізації страхових продуктів, за умови, що такі більш жорсткі положення відповідають законодавству Союзу, включаючи Директиву 2000/31/ЄС Європейського парламенту та Ради ⁽¹⁾. Країна-учасниця, що пропонує застосовувати та застосовує положення, які регулюють діяльність осіб, що реалізують страхові продукти, та саму реалізацію страхових продуктів, додатково до положень, що викладені в цій Директиві, повинна забезпечити, щоб адміністративні обов'язки, які обумовлюються такими положеннями, були адекватними рівню захисту прав споживачів і залишалися обмеженими.

(53) Практика перехресних продажів є загальноприйнятою стратегією, що використовується по всій території Союзу особами, які реалізують страхові продукти. Клієнти можуть вигравати від них, але трапляються також випадки, коли інтереси клієнтів не враховано належним чином. Ця Директива не повинна перешкоджати реалізації полісів страхування від декількох ризиків.

(54) Положення цієї Директиви, що стосуються перехресних продажів, не повинні обмежувати застосування законодавчих актів Союзу, які передбачають правила, застосовні до практики перехресних продажів певних категорій товарів або послуг.

(55) З метою забезпечення того, що страхові продукти відповідають потребам цільового ринку, страхові компанії та, в країнах-учасницях, у яких страхові посередники створюють страхові продукти для продажу клієнтам, страхові посередники повинні розробити, забезпечити функціонування та переглядати процес затвердження кожного страхового продукту. Якщо особа, яка реалізовує страхові продукти, рекомендує або пропонує страхові продукти, які вона не створює, вона повинна в будь-якому разі розуміти особливості та визначений цільовий ринок цих продуктів. Ця Директива не повинна обмежувати різноманітність і гнучкість підходів, які використовують страхові компанії для розробки нових продуктів.

(56) Інвестиційні продукти на основі страхування часто пропонуються клієнтам у вигляді можливої альтернативи інвестиційним продуктам, на які поширюється дія Директиви 2014/65/ЄС, або в якості їх заміни. Для забезпечення надійного захисту інвесторів і уникнення ризику регуляторного арбітражу, важливо, щоб на інвестиційні продукти на основі страхування, крім норм ведення бізнесу, визначених для всіх страхових продуктів, поширювалися спеціальні норми, спрямовані на врегулювання питань, пов'язаних із інвестиційним елементом, який є складовою цих продуктів. До таких спеціальних норм має належати надання відповідної інформації, вимоги щодо відповідного змісту консультацій та обмеження на оплату праці.

(57) Для забезпечення того, щоб будь-яка винагорода або комісія або будь-яка негрошова виплата, пов'язана з реалізацією інвестиційного продукту, що сплачується будь-якій або будь-якою стороною, окрім клієнта або особи, яка

⁽¹⁾ Директива 2000/31/ЄС Європейського парламенту та Ради від 8 червня 2000 року про деякі юридичні аспекти послуг інформаційного суспільства, зокрема, електронної торгівлі, на внутрішньому ринку («Директива про електронну торгівлю») (ОJ L 178, 17.7.2000, с. 1).

діє від імені клієнта, не чинила шкідливого впливу на якість відповідної послуги, що надається клієнту, особа, що реалізує страхові продукти, повинна вжити доцільних і відповідних заходів задля уникнення такого шкідливого впливу. Для цього особа, що реалізує страхові продукти, повинна розробити, прийняти та регулярно переглядати правила та процедури, що стосуються конфлікту інтересів, з метою запобігання будь-якого шкідливого впливу на якість відповідної послуги, що надається клієнту, та забезпечення того, що клієнт є достатньо поінформований про винагороди, комісії або виплати.

(58) З метою забезпечення виконання положень цієї Директиви страховими компаніями та особами, які провадять діяльність з реалізації страхових продуктів, і задля забезпечення того, щоб на них розповсюджувались однакові умови здійснення діяльності по всій території Союзу, країни-учасниці повинні передбачити введення адміністративних санкцій та інших заходів, що є ефективними, відповідними та стримуючими. У повідомленні Комісії від 8 грудня 2010 року про зміцнення санкційних режимів у сфері фінансових послуг було наведено аналіз існуючих повноважень і їх практичного застосування з метою зближення санкцій та інших заходів. Таким чином, адміністративні санкції та інші заходи, що встановлені країнами-учасницями, повинні відповідати певним суттєвим вимогам щодо адресатів, критеріїв, що мають братися до уваги при застосуванні санкції або іншого заходу, та публікацій.

(59) Хоча державам-учасницям не заборонено встановлювати правила введення адміністративних і кримінальних санкцій за ті ж самі порушення, країни-учасниці не зобов'язані встановлювати правила введення адміністративних санкцій за порушення цієї Директиви, що підпадають під дію національного кримінального законодавства. Згідно з національним законодавством, країни-учасниці не зобов'язані накладати адміністративні та кримінальні санкції за одне й те саме правопорушення, але вони повинні мати можливість це робити, якщо це дозволено їх національним законодавством. Однак, введення кримінальних санкцій замість адміністративних санкцій за порушення цієї Директиви не повинно зменшувати або іншим чином впливати на здатність компетентних органів співпрацювати, мати доступ до інформації та своєчасно обмінюватися нею з компетентними органами інших країн-учасниць для цілей цієї Директиви, в тому числі після будь-якої передачі відповідних порушень на розгляд до компетентних судових органів для притягнення до кримінальної відповідальності.

(60) Зокрема, компетентні органи повинні мати право накладати штрафні санкції, які є досить високими, щоб нівелювати фактичний або потенційний прибуток, та щоб чинити стримуючий вплив навіть на великі установи та їх керівників.

(61) Для забезпечення надійного захисту інвесторів і уникнення ризику регуляторного арбітражу важливо, щоб у разі порушень, пов'язаних з реалізацією інвестиційних продуктів на основі страхування, адміністративні санкції та інші заходи, що встановлюються країнами-учасницями, відповідали санкціям, установленим Постановою (ЄС) № 1286/2014.

(62) З метою забезпечення узгодженого застосування санкцій по всій території Союзу країни-учасниці повинні забезпечити, щоб при визначенні типу адміністративних санкцій або інших заходів, а також рівня адміністративних штрафних санкцій компетентні органи враховували всі відповідні обставини.

(63) Для того, щоб забезпечити, щоб рішення компетентних органів стосовно порушень мали стримуючий ефект на громадськість у цілому, та для інформування учасників ринку про лінію поведінки, яка вважається такою, що має негативні наслідки для клієнтів, такі рішення повинні публікуватися, за умови, що термін подачі апеляції сплинув, і апеляцію не було подано, якщо таке розкриття не ставить під загрозу стабільність фінансових ринків або розслідування, що триває. Якщо національне законодавство передбачає публікацію інформації про санкції або інші заходи, на яку може бути подано апеляцію, така інформація, а також результат апеляції слід теж публікувати без зайвих затримок. У будь-якому разі, якщо публікація інформації про санкції або інші заходи може спричинити неспівставну шкоду залученим сторонам, компетентний орган повинен мати можливість прийняти рішення не публікувати інформацію про санкції або інші заходи або публікувати її на умовах конфіденційності.

(64) Для виявлення можливих порушень компетентні органи повинні мати необхідні повноваження для здійснення слідчих дій, а також повинні розробити ефективні механізми забезпечення інформування про можливі або фактичні порушення.

(65) Ця Директива повинна ставитися до адміністративних санкцій і до інших заходів незалежно від їх кваліфікації, як до санкції або іншого заходу, передбаченого національним законодавством.

(66) Ця Директива не повинна обмежувати дію будь-яких законодавчих норм країн-учасниць, що стосуються кримінальних злочинів.

(67) З метою досягнення цілей, викладених у цій Директиві, Комісії повинні бути делеговані повноваження приймати акти відповідно до Статті 290 ДФЄС стосовно нагляду за продуктами та вимог до управління щодо всіх продуктів, а також стосовно реалізації інвестиційних продуктів на основі страхування, управління конфліктами інтересів, умов, за яких можуть сплачуватись або отримуватись заохочення, а також стосовно оцінки відповідності та доцільності. Особливо важливо, щоб Комісія проводила відповідні консультації у ході підготовчої роботи, в тому числі на експертному рівні. При підготовці та складанні делегованих актів Комісія повинна забезпечити одночасну, своєчасну та належну передачу відповідних документів Європейському парламенту та Раді.

(68) Технічні стандарти у сфері фінансових послуг повинні забезпечувати послідовну стандартизацію та належний захист прав споживачів по всьому Союзу. Оскільки ЄСННПЗ є органом з вкрай вузькою компетенцією, їй має бути доручено виключно складання проектів нормативно-правових актів і втілення технічних стандартів, що не вимагають здійснення вибору політики, для подання на розгляд Європейському парламенту, Раді та Комісії.

(69) Відповідно до загальної домовленості щодо делегованих між Європейським парламентом, Радою та Комісією актів, без обмеження умов щодо їх подальшого перегляду, Комісія повинна враховувати період подачі заперечень, а також процедури Європейського парламенту та Ради стосовно дати передачі делегованого акту. Крім того, відповідно до загальної домовленості щодо делегованих актів, без обмеження умов щодо їх подальшого перегляду, та, у відповідних випадках, Постанови (ЄС) № 1094/2010, необхідно забезпечити належну прозорість і відповідні контакти з Європейським парламентом і Радою перед тим, як приймати делегований акт.

(70) Директива 95/46/ЄС Європейського парламенту та Ради ⁽¹⁾ та Постанова (ЄС) № 45/2001 Європейського парламенту та Ради ⁽²⁾ повинні регулювати обробку персональних даних, що здійснюється ЄСННПЗ у рамках цієї Директиви під наглядом Європейського інспектора із захисту персональних даних.

(71) Ця Директива базується на дотриманні основних прав і принципів, визнаних у Хартії Європейського Союзу з прав людини, що закріплені в Угодах.

(72) Ця Директива не повинна бути обтяжливою для малих і середніх компаній, що реалізують страхові продукти. Одним з інструментів досягнення цієї мети є правильне застосування принципу пропорційності. Цей принцип повинен застосовуватись як до вимог, що висуюються до суб'єктів, що реалізують страхові та перестраховальні продукти, так і до здійснення наглядових повноважень.

(73) Перегляд цієї Директиви слід проводити через п'ять років після дати набрання чинності з метою урахування ринкових змін в інших сферах законодавства Союзу або досвіду країн-учасниць у реалізації законодавства Союзу, зокрема щодо товарів, які підпадають під дію Директиви 2003/41/ЄС Європейського парламенту та Ради ⁽³⁾.

(74) Директиву 2002/92/ЄС має бути скасовано через 24 місяці після набрання чинності цією Директивою. Проте главу IIIA Директиви 2002/92/ЄС слід виключити з дати набрання чинності цією Директивою.

(75) Обов'язок щодо транспонування положень цієї Директиви до національного законодавства повинен бути обмежений тими положеннями, які змінюють зміст Директиви 2002/92/ЄС. Зобов'язання щодо транспонування положень, що залишаються без змін, виникає на підставі тієї Директиви.

(76) Ця Директива не повинна обмежувати зобов'язання країн-учасниць щодо термінів транспонування положень

⁽¹⁾ Директива 95/46/ЄС Європейського парламенту та Ради від 24 жовтня 1995 року про захист громадян у частині обробки персональних даних і про вільний рух цих даних (ОJ L281, 23.11.1995, с. 31).

⁽²⁾ Постанова (ЄС) № 45/2001 Європейського парламенту та Ради від 18 грудня 2000 року про захист громадян у частині обробки персональних даних установами та органами ЄС і про вільний рух цих даних (ОJ L 8, 12.1.2001, с. 1).

⁽³⁾ Директива 2003/41/ЄС Європейського парламенту та Ради від 3 червня 2003 року про види діяльності та нагляд установ з недержавного пенсійного забезпечення (ОJ L 235, 23.9.2003, с. 10).

Директиви 2002/92/ЄС до національного законодавства.

(77) Було проведено консультації з Європейським інспектором із захисту даних відповідно до Статті 28(2) Постанови (ЄС) № 45/2001, який надав свій висновок від 23 листопада 2012 року ⁽⁴⁾.

(78) Оскільки цілі цієї Директиви не може бути досягнуто в достатній мірі країнами-учасницями, але може бути краще досягнуто на рівні Союзу завдяки його масштабам, Союз може вжити заходів відповідно до принципів субсидіарності, викладених у Статті 5 Договору про Європейський Союз. Згідно з принципом пропорційності, викладеним у цій Статті, ця Директива не виходить за межі того, що є необхідним для досягнення цих цілей.

(79) Відповідно до Спільної політичної декларації країн-учасниць і Комісії від 28 вересня 2011 року про пояснювальні документи, країни-учасниці взяли на себе зобов'язання супроводжувати, в обґрунтованих випадках, повідомлення про свої заходи з транспонування одним або декількома документами, що пояснюють взаємозв'язок між компонентами Директиви та відповідними частинами транспозиційних документів. Що стосується цієї Директиви, законодавчий орган вважає транспозицію таких документів обґрунтованою,

ПРИЙНЯЛИ ЦЮ ДИРЕКТИВУ:

ГЛАВА I

СФЕРА ЗАСТОСУВАННЯ ТА ВИЗНАЧЕННЯ

Стаття 1

Сфера застосування

1. Ця Директива встановлює правила початку та провадження діяльності з реалізації страхових і перестраховальних продуктів у Союзі.

2. Дія цієї Директиви поширюється на будь-яку фізичну або юридичну особу, яка зареєстрована у Європейському Союзі, або яка бажає зареєструватися в Європейському Союзі з метою розпочати та провадити діяльність з реалізації страхових і перестраховальних продуктів.

3. Дія цієї Директиви не поширюється на посередників, що здійснюють діяльність з реалізації страхових продуктів, для яких така діяльність є додатковою, за умови дотримання всіх зазначених нижче вимог:

(a) страхування є доповненням до товарів або послуг, що надаються постачальником, якщо таке страхування покриває:

(i) ризик поломки, втрати або пошкодження товару або невикористання послуги, що надається постачальником; або

(ii) ризик пошкодження або втрати багажу або інші ризики, пов'язані з подорожжю, замовленою цим постачальником;

(b) сума премії, що сплачується за страховий продукт, не перевищує 600 євро, і вона розраховується *на пропорційній основі* щорічно;

(c) як відхилення від положень підпункту (b), якщо страхування є доповненням до послуг, зазначених у підпункті (a), і тривалість цих послуг дорівнює або є меншою, ніж три місяці, сума премії, що сплачується на одну особу, не перевищує 200 євро.

4. Країни-учасниці повинні забезпечити, щоб, у разі залучення до реалізації страхового посередника, для якого продаж страхових продуктів є додатковим видом діяльності, якого звільнено від виконання вимог, викладених у цій Директиві, на підставі пункту 3, страхова компанія або страховий посередник забезпечили, щоб:

⁽⁴⁾ОJ L 100, 6.4.2013, с. 12.

(а) до укладання договору клієнт отримав ідентифікаційну інформацію щодо такого посередника, про його адресу та процедури, що зазначені у Статті 14, що дозволяє клієнтам та іншим зацікавленим особам подавати скарги;

(b) було запроваджено необхідні та відповідні механізми дотримання Статей 17 і 24 та розгляду вимог і потреб клієнта до того, як запропоновано договір;

(c) до укладання договору клієнту був наданий документ, зазначений у Статті 20(5), з інформацією про страховий продукт.

5. Країни-учасниці повинні забезпечити, щоб компетентні органи моніторили ринок, у тому числі ринок супутніх страхових продуктів, що просяться, розповсюджуються та продаються на їх території або з їх території. ЄСНСПЗ може сприяти такому моніторингу або координувати його.

6. Дія цієї Директиви не поширюється на діяльність з реалізації страхових і перестраховальних продуктів, пов'язаних з ризиками та зобов'язаннями, що перебувають за межами Союзу.

Ця Директива не впливає на законодавство країни-учасниці, що стосується діяльності з реалізації страхових і перестраховальних продуктів, що провадиться страховими та перестраховальними компаніями або посередниками, що засновані в третій країні та провадять діяльність на її території згідно з принципами свободи надання послуг, за умови, що для всіх осіб, які здійснюють діяльність з реалізації страхових і перестраховальних продуктів, або які вповноважені здійснювати таку діяльність на ринку такої країни-учасниці, гарантується застосування однакового режиму діяльності.

Ця Директива не регулює діяльність з реалізації страхових і перестраховальних продуктів, що провадиться в третій країні.

Країни-учасниці повинні інформувати Комісію про будь-які загальні труднощі, з якими стикаються їх особи, що реалізують страхові та перестраховальні продукти, під час їх заснування або провадження діяльності з реалізації страхових і перестраховальних продуктів у будь-якій третій країні.

Стаття 2

Визначення

1. В контексті цієї Директиви:

(1) «реалізація страхових продуктів» означає діяльність з консультування, пропонування або проведення іншої роботи з підготовки до укладання договорів страхування, з укладання таких договорів або з надання допомоги в адмініструванні та виконанні таких договорів, зокрема, у разі настання збитку, включаючи надання інформації щодо одного або декількох договорів страхування, відповідно до критеріїв, вибраних клієнтами, через веб-сайт або інші засоби масової інформації, та складання рейтингового списку страхових продуктів, що містить ціну та порівняння продуктів або знижку на ціну договору страхування, коли клієнт має можливість укласти договір страхування прямо або опосередковано з використанням веб-сайту або інших засобів масової інформації;

(2) «реалізація перестраховальних продуктів» означає діяльність з консультування, пропонування або проведення іншої роботи з підготовки до укладання договорів перестраховання, з укладання таких договорів або з надання допомоги в адмініструванні та виконанні таких договорів, зокрема, у разі настання збитку, включаючи провадження такої діяльності перестраховиком без залучення перестраховального посередника;

(3) «страховий посередник» означає будь-яку фізичну або юридичну особу, окрім страхової або перестраховальної компанії або її працівників та окрім будь-якого посередника, для якого реалізація страхових продуктів є додатковим видом діяльності, яка за винагороду розпочинає або проваджує діяльність з реалізації страхових продуктів;

(4) «посередник, додатковим видом діяльності якого є реалізація страхових продуктів» означає будь-яку фізичну або юридичну особу, окрім кредитної установи або інвестиційної компанії згідно з визначенням у пунктах (1) і (2) Статті 4(1) Постанови (ЄС) № 575/2013 Європейського парламенту та Ради ⁽¹⁾, яка за винагороду розпочинає або проваджує діяльність з реалізації страхових продуктів, що не є її основною діяльністю, за умови відповідності зазначеним нижче вимогам:

- (a) основним видом професійної діяльності такої фізичної або юридичної особи не є реалізація страхових продуктів;
- (b) фізична або юридична особа реалізує лише певні страхові продукти, що є доповненням до товару або послуги;
- (c) страхові продукти, про які йдеться, не покривають ризики відповідальності або ризики страхування життя, якщо таке покриття не є доповненням до товарів або послуг, надання яких таким посередником є його основним видом професійної діяльності.
- (5) «перестраховальний посередник» означає будь-яку фізичну або юридичну особу, окрім перестраховальної компанії або її працівників, яка за винагороду розпочинає або проваджує діяльність з реалізації перестраховальних продуктів;
- (6) «страхова компанія» означає компанію згідно з визначенням у Статті 13 пункті 1 Директиви 2009/138/ЄС Європейського парламенту та Ради ⁽²⁾;
- (7) «перестраховальна компанія» означає перестраховальну компанію згідно з визначенням у Статті 13 пункті 4 Директиви 2009/138/ЄС Європейського парламенту та Ради;
- (8) «особа, що реалізує страхові продукти» означає будь-якого страхового посередника, посередника, додатковим видом діяльності якого є реалізація страхових продуктів, або страхову компанію;
- (9) «винагорода» означає будь-яку комісію, оплату послуги, комісійну винагороду або інший платіж, включаючи економічну вигоду будь-якого роду або будь-які інші фінансові або нефінансові вигоди або заохочення, що пропонуються або надаються за реалізацію страхових продуктів;
- (10) «країна реєстрації» означає:
- (a) якщо посередник є фізичною особою – країну-учасницю, в якій розташоване місце її постійного проживання;
- (b) якщо посередник є юридичною особою – країну-учасницю, в якій зареєстровано її офіс, або, якщо за національним законодавством цієї країни вона не має зареєстрованого офісу, країна-учасниця, в якій розташовано її головний офіс;
- (11) «країна здійснення діяльності» означає країну-учасницю, в якій страховий або перестраховальний посередник має постійне представництво або установу або надає послуги, яка не є його країною реєстрації;
- (12) «філія» означає агенцію або філію посередника, що розташована на території країни-учасниці, яка не є країною її реєстрації;
- (13) «тісні зв'язки» означає тісні зв'язки згідно з визначенням у Статті 13 пункті 17 Директиви 2009/138/ЄС;
- (14) «основне місце провадження діяльності» означає місце, з якого здійснюється управління основним видом діяльності;
- (15) «консультація» означає надання індивідуальної рекомендації клієнту на його прохання або за ініціативою особи, що реалізує страхові продукти, щодо одного або декількох договорів страхування;
- (16) «великі ризики» означає великі ризики згідно з визначенням у Статті 13 пункті 27 Директиви 2009/138/ЄС;
- (17) «інвестиційний продукт на основі страхування» означає страховий продукт, що пропонує суму страхування, яка сплачується при настанні терміну платежу, або викупну суму, якщо на таку суму страхування або викупну суму повністю або частково, прямо або опосередковано, впливає коливання ринкової кон'юнктури, і який не включає у себе:
- (a) продукти майнового страхування згідно з переліком у Додатку 1 до Директиви 2009/138/ЄС (види майнового

⁽¹⁾ Постанова ЄС № 575/2013 Європейського парламенту та Ради від 26 червня 2013 року про пруденційні норми для кредитних установ та інвестиційних компаній і про внесення змін до Постанови (ЄС) № 648/2012 (ОJ L176, 27.6.2013, с. 1).

⁽²⁾ Директива 2009/138/ЄС Європейського парламенту та Ради від 25 листопада 2009 року про заснування та провадження бізнесу із Страхування та Перестраховання (Директива Solvency II) (ОJ L335, 17.12.2009, с. 1).

страхування);

(b) договори страхування життя, за якими страхові виплати підлягають сплаті тільки у разі смерті або настання непрацездатності внаслідок травми, хвороби або інвалідності;

(c) продукти пенсійного страхування, які відповідно до національного законодавства визнаються такими, основною метою яких є забезпечення інвестора доходом на пенсії, і які надають інвестору право на певні виплати;

(d) офіційно визнані схеми недержавного пенсійного забезпечення, що підпадають під дію Директиви 2003/41/ЄС або Директиви 2009/138/ЄС;

(e) індивідуальні пенсійні продукти, для яких роботодавець повинен робити фінансові внески за національним законодавством, і за якими роботодавець або працівник не мають права вибору пенсійного продукту або постачальника;

(18) «постійний носій даних» означає будь-який інструмент, який:

(a) дозволяє клієнту зберігати інформацію, адресовану особисто цьому клієнту, у спосіб, що дозволяє використовувати її у майбутньому та протягом періоду часу, достатнього для цілей такої інформації; та

(b) дозволяє відтворювати в незмінному вигляді інформацію, що зберігається.

2. У контексті підпунктів (1) і (2) пункту 1 зазначене нижче не вважається діяльністю з реалізації страхових і перестраховальних продуктів:

(a) епізодичне надання інформації в контексті іншої професійної діяльності, якщо:

(i) постачальник не вживає будь-яких додаткових заходів з метою надання допомоги в укладанні або виконанні договору страхування;

(ii) мета цієї діяльності не полягає у наданні клієнту допомоги в укладанні або виконанні договору перестраховання;

(b) управління збитками страхової або перестраховальної компанії на професійній основі, а також урегулювання збитків і експертна оцінка збитків;

(c) надання виключно даних або інформації про потенційних страхувальників страховим посередникам, перестраховальним посередникам, страховим компаніям або перестраховальним компаніям, якщо постачальник таких даних або інформації не вживає будь-яких додаткових заходів з метою надання допомоги в укладанні договору страхування або перестраховання;

(d) надання виключно даних або інформації потенційним страхувальникам про страхові або перестраховальні продукти, страхового посередника, перестраховального посередника, страхову компанію або перестраховальну компанію, якщо постачальник таких даних або інформації не вживає будь-яких додаткових заходів з метою надання допомоги в укладанні договору страхування або перестраховання.

ГЛАВА II

ВИМОГИ ЩОДО РЕЄСТРАЦІЇ

Стаття 3

Реєстрація

1. Страхові, перестраховальні посередники та посередники, додатковим видом діяльності яких є реалізація страхових продуктів, мають бути зареєстровані в компетентному органі країни їх реєстрації.

Страхові та перестраховальні компанії та їх працівники не зобов'язані реєструватися за цією Директивою.

Без обмеження дії першого підпункту країни-учасниці можуть установити вимогу, щоб страхові та перестраховальні компанії та посередники, а також інші суб'єкти співпрацювали з компетентними органами в питаннях реєстрації страхових, перестраховальних посередників і посередників, додатковим видом діяльності яких є реалізація страхових продуктів, та в питаннях застосування вимог, установлених у Статті 10.

Зокрема, страхові, перестраховальні посередники та посередники, додатковим видом діяльності яких є реалізація страхових продуктів, можуть бути зареєстровані страховою або перестраховальною компанією, страховим або перестраховальним посередником або об'єднанням страхових або перестраховальних посередників або страхових або перестраховальних посередників, під наглядом компетентного органу.

Страховий або перестраховальний посередник або посередник, додатковим видом діяльності якого є реалізація страхових продуктів, може діяти під порукою страхової або перестраховальної компанії або іншого посередника. В такому разі країни-учасниці можуть установити вимогу, щоб страхова або перестраховальна компанія або інший посередник несли відповідальність за забезпечення того, щоб страховий або перестраховальний посередник або посередник, додатковим видом діяльності якого є реалізація страхових продуктів, відповідали умовам реєстрації, включаючи умови, викладені в пункті (с) першого підпункту пункту 6.

Країни-учасниці можуть також установити вимогу, щоб страхова або перестраховальна компанія або інший посередник, який бере на себе відповідальність за страхового або перестраховального посередника або за посередника, додатковим видом діяльності якого є реалізація страхових продуктів, реєстрував такого посередника або посередника, додатковим видом діяльності якого є реалізація страхових продуктів.

Країни-учасниці не зобов'язані висувати вимоги, зазначені в першому підпункті, до всіх фізичних осіб, які працюють у компанії, що є страховим або перестраховальним посередником або посередником, додатковим видом діяльності якого є реалізація страхових продуктів, і які провадять діяльність з реалізації страхових і перестраховальних продуктів.

Країни-учасниці повинні забезпечити, щоб до реєстрів було внесено імена фізичних осіб, які входять до керівного складу компанії, що продає страхові або перестраховальні продукти, які відповідають за діяльність з реалізації страхових або перестраховальних продуктів.

У реєстрі також має бути зазначено країну-учасницю, на території якої посередник провадить діяльність згідно з принципами свободи здійснення економічної діяльності та свободи надання послуг.

2. Країни-учасниці можуть створювати більше, ніж один реєстр для страхових, перестраховальних посередників і посередників, додатковим видом діяльності яких є реалізація страхових продуктів, за умови встановлення критеріїв, за якими такі посередники мають бути зареєстровані.

Країни-учасниці повинні створити систему онлайн-реєстрації. Ця система має бути легко доступною і дозволяти заповнювати форму реєстрації безпосередньо в режимі онлайн.

3. У разі, якщо в країні-учасниці створено декілька реєстрів, така країна-учасниця повинна створити єдину інформаційну платформу, що дозволяла б отримати швидкий і легкий доступ до інформації з цих реєстрів, що формуються в електронній формі і оновлюються. Інформаційна платформа повинна також надавати ідентифікаційні дані компетентних органів країни реєстрації.

4. ЄСНСНПЗ повинна встановити, опублікувати на своєму веб-сайті та оновлювати єдиний електронний реєстр, що містить інформацію про страхових, перестраховальних посередників і посередників, додатковим видом діяльності яких є реалізація страхових продуктів, які заявили про свій намір здійснювати транскордонну діяльність відповідно до Глави III. Щоб уможливити ЄСНСНПЗ це робити, країни-учасниці повинні оперативним чином надавати їй відповідну інформацію. Цей реєстр повинен містити посилання на веб-сайти компетентних органів кожної країни-учасниці, та, в свою чергу, має бути доступним для звертання із зазначених інтернет-ресурсів.

ЄСНСНПЗ повинна мати право доступу до даних, що зберігаються в реєстрі, про який йдеться в першому підпункті. ЄСНСНПЗ і компетентні органи повинні мати право вносити зміни в ці дані. Суб'єкти персональних даних, чії персональні дані зберігаються в реєстрі та обмінюються, повинні мати право доступу до таких даних, що зберігаються, та право на отримання відповідної інформації.

ЄСНСНПЗ повинна створити веб-сайт з посиланнями на кожну єдину інформаційну платформу або, у відповідних випадках, на реєстр, створений країнами-учасницями відповідно до пункту 3.

Країни реєстрації повинні забезпечити, щоб реєстрація страхових, перестраховальних посередників і посередників, додатковим видом діяльності яких є реалізація страхових продуктів, здійснювалась за умови виконання ними відповідних вимог, установлених у Статті 10.

Правомірність реєстрації підлягає регулярній перевірці компетентним органом.

Країни реєстрації повинні забезпечити, щоб страхові, перестраховальні посередники та посередники, додатковим видом діяльності яких є реалізація страхових продуктів, які припиняють виконувати вимоги, встановлені в Статті 10, були виключені з реєстру. У відповідних випадках країна реєстрації повинна повідомляти країну здійснення діяльності про таке виключення.

5. Країни-учасниці повинні забезпечити, щоб заяви посередників на включення до реєстру розглядались протягом трьох місяців з моменту подачі повністю оформленої заяви, та щоб заявник був якнайшвидше повідомлений про прийняте рішення.

6. Країни-учасниці повинні забезпечити, щоб у якості обов'язкової умови реєстрації страхових, перестраховальних посередників і посередників, додатковим видом діяльності яких є реалізація страхових продуктів, у них були запитані такі дані:

(а) ідентифікаційні дані щодо акціонерів або учасників, фізичних або юридичних осіб, частка участі яких у компанії-посереднику перевищує 10%, а також розмір таких часток участі;

(b) ідентифікаційні дані щодо осіб, які мають тісні зв'язки з посередником;

(c) інформацію, яка підтверджує, що такі частки участі або тісні зв'язки не перешкоджають ефективному здійсненню компетентним органом наглядових функцій.

Країни-учасниці повинні забезпечити, щоб посередники своєчасно інформували компетентний орган про будь-які зміни в інформації, що надається згідно з цим пунктом.

7. Країни-учасниці повинні забезпечити, щоб компетентні органи відмовляли в реєстрації, якщо закони, нормативно-правові акти або адміністративні положення третьої країни, що регулюють діяльність однієї або декількох фізичних або юридичних осіб, з якими посередник має тісні зв'язки, або труднощі, пов'язані з виконанням цих законів, нормативно-правових актів або адміністративних положень, перешкоджають ефективному здійсненню ними наглядових функцій.

ГЛАВА III

СВОБОДА НАДАННЯ ПОСЛУГ І СВОБОДА ЗДІЙСНЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Стаття 4

Користування свободою надання послуг

1. Будь-який страховий, перестраховальний посередник або посередник, додатковим видом діяльності якого є реалізація страхових продуктів, який має намір провадити економічну діяльність на території іншої країни-учасниці вперше, згідно з принципами свободи надання послуг повинен надати компетентному органу країни його реєстрації таку інформацію:

(а) назву, адресу та, у відповідних випадках, реєстраційний номер посередника;

(b) назву країни-учасниці або країн-учасниць, на території яких посередник має намір провадити свою діяльність;

(c) відповідні види страхування, за необхідності.

2. Компетентний орган країни реєстрації повинен протягом одного місяця з моменту отримання інформації, зазначеної у пункті 1, передати цю інформацію компетентному органу країни здійснення діяльності, яка повинна негайно підтвердити її отримання. Компетентний орган країни реєстрації повинен письмово повідомити страхового, перестраховального посередника або посередника, додатковим видом діяльності якого є реалізація страхових продуктів, про те, що інформація була отримана компетентним органом країни здійснення діяльності, та що посередник може починати свою діяльність у країні здійснення діяльності. У відповідних випадках, одночасно компетентний орган країни реєстрації повідомляє посередника про те, що інформацію, яка стосується правових положень, зазначених у Статті 11(1), що застосовується в країні здійснення діяльності, можна отримати за допомогою засобів, зазначених у Статті 11(3) і (4), і про те, що посередник повинен дотримуватися цих положень, щоб почати свій бізнес у країні здійснення діяльності.

3. У разі внесення змін до будь-яких відомостей, про які повідомлено згідно з пунктом 1, страховий, перестраховальний посередник або посередник, додатковим видом діяльності якого є реалізація страхових продуктів, повинен повідомити про цю зміну компетентний орган країни реєстрації не пізніше, ніж за місяць до внесення таких змін. Компетентний орган країни реєстрації має також повідомити про ці зміни компетентний орган країни здійснення діяльності в найкоротші терміни, але не пізніше, ніж через місяць після дати отримання інформації компетентним органом країни реєстрації.

Стаття 5

Порушення зобов'язань при користуванні свободою надання послуг

1. У разі, якщо у компетентного органа країни реєстрації є підстави вважати, що страховий, перестраховальний посередник або посередник, додатковим видом діяльності якого є реалізація страхових продуктів, який провадить діяльність на території цієї країни згідно з принципами свободи надання послуг, порушує будь-яке зобов'язання, наведене в цій Директиві, він передає ці міркування компетентному органу країни реєстрації.

Після оцінки інформації, отриманої згідно з першим пунктом, компетентний орган країни реєстрації повинен у відповідних випадках і коли це доцільно, при першій нагоді, вжити належних заходів щодо виправлення ситуації. Він повинен повідомити компетентний орган країни здійснення діяльності про будь-які такі вжиті заходи.

Якщо, незважаючи на заходи, вжиті країною реєстрації, або через те, що ці заходи виявились недостатніми або взагалі не вживались, страховий, перестраховальний посередник або посередник, додатковим видом діяльності якого є реалізація страхових продуктів, продовжує діяти у спосіб, що явно та значною мірою завдає шкоди інтересам клієнтів країни здійснення діяльності або впорядкованому функціонуванню страхового та перестраховального ринків, компетентний орган країни здійснення діяльності, після інформування компетентного органу країни реєстрації, може вжити відповідних заходів для запобігання подальших порушень, у тому числі у випадках, коли це цілком необхідно, заборонити такому посереднику продовжувати укладати нові угоди на території його країни.

Крім того, компетентний орган країни реєстрації або країни здійснення діяльності може передати справу в ЄСНСПЗ і попросити її надати допомогу відповідно до Статті 19 Постанови (ЄС) № 1094/2010. У такому разі ЄСНСПЗ може діяти згідно з повноваженнями, наданими їй цією Статтею.

2. Пункт 1 не впливає на повноваження країни здійснення діяльності вживати належних заходів для запобігання порушень або покарання за вчинення порушень на її території, у ситуаціях, коли задля захисту прав споживачів необхідно здійснити негайні дії. До таких повноважень належить можливість заборонити страховим, перестраховальним посередникам і посередникам, додатковим видом діяльності яких є реалізація страхових продуктів, укладати нові угоди на території цієї країни.

3. Про будь-які заходи, що вживаються компетентними органами країни здійснення діяльності згідно з цією Статтею, слід своєчасно повідомляти відповідного страхового, перестраховального посередника та посередника, додатковим видом діяльності якого є реалізація страхових продуктів, в аргументованому документі, а також повідомляти компетентний орган країни реєстрації, ЄСНСПЗ і Комісію.

*Стаття 6***Користування свободою здійснення економічної діяльності**

1. Країни-учасниці повинні забезпечити, щоб будь-який страховий, перестраховальний посередник або посередник, додатковим видом діяльності якого є реалізація страхових продуктів, який має намір користуватися своєю свободою здійснення економічної діяльності шляхом створення філії або постійного представництва на території іншої країни-учасниці, повідомив про це компетентний орган країни своєї реєстрації і надав такому компетентному органу таку інформацію:

(a) назву, адресу та, у відповідних випадках, реєстраційний номер посередника;

(b) назву країни-учасниці, на території якої посередник планує створити філію або постійне представництво;

(c) категорію посередника та, у відповідних випадках, назву страхової або перестраховальної компанії, яку він представляє;

(d) відповідні види страхування, за необхідності;

(e) адресу в країні здійснення діяльності, з якої можна отримати документи;

(f) ім'я будь-якої особи, відповідальної за управління філією або постійним представництвом.

До будь-якого постійного представництва посередника на території іншої країни-учасниці, яке за організаційно-правовою формою є рівноцінним філії, має застосовуватися такий самий підхід, як і до філії, якщо посередник на законних підставах не створить представництво іншої організаційно-правової форми.

2. Якщо у компетентного органа країни реєстрації немає підстав сумніватися у відповідності організаційно-правової форми або фінансового стану страхового, перестраховального посередника або посередника, додатковим видом діяльності якого є реалізація страхових продуктів, з урахуванням діяльності з реалізації, що передбачається здійснювати, він повинен протягом одного місяця після отримання інформації, зазначеної у пункті 1, передати таку інформацію компетентному органу країни здійснення діяльності, який має негайно підтвердити її отримання. Компетентний орган країни-реєстрації повинен негайно письмово повідомити страхового, перестраховального посередника або посередника, додатковим видом діяльності якого є реалізація страхових продуктів, про те, що інформацію було отримано компетентним органом країни здійснення діяльності.

Протягом одного місяця після отримання інформації, зазначеної у першому підпункті цього пункту, компетентний орган країни здійснення діяльності повинен повідомити компетентний орган країни реєстрації про правові положення, зазначені у Статті 11(1), за допомогою засобів, зазначених у Статті 11(3) і (4), що застосовуються на її території. Компетентний орган країни реєстрації повинен передати цю інформацію посереднику та повідомити цього посередника про те, що він може розпочинати свою діяльність на території країни здійснення діяльності, за умови, що він відповідає цим правовим положенням.

У разі неотримання жодного повідомлення протягом періоду, передбаченого в другому підпункті, страховий, перестраховальний посередник або посередник, додатковим видом діяльності якого є реалізація страхових продуктів, може створювати філію і розпочинати свою діяльність.

3. У разі, якщо компетентний орган країни реєстрації відмовляється передавати інформацію, зазначену в пункті 1, компетентному органу країни здійснення діяльності, він повинен надати пояснення своєї відмови страховому, перестраховальному посереднику або посереднику, додатковим видом діяльності якого є реалізація страхових продуктів, протягом одного місяця після отримання всієї інформації, зазначеної в пункті 1.

Відмова, про яку йдеться в першому підпункті, або будь-яке ненадання компетентним органом країни реєстрації інформації, зазначеної в пункті 1, може бути оскаржено в апеляційному порядку в судах країни реєстрації.

4. У разі змінення будь-яких відомостей, наданих згідно з пунктом 1, страховий, перестраховальний посередник або посередник, додатковим видом діяльності якого є реалізація страхових продуктів, повинен повідомити про цю зміну компетентний орган країни реєстрації не пізніше, ніж за один місяць до настання зміни. Компетентний орган країни

реєстрації також має повідомити про таку зміну компетентний орган країни здійснення діяльності якнайшвидше, але не пізніше, ніж через місяць після дати отримання інформації компетентним органом країни реєстрації.

Стаття 7

Розподіл повноважень між країною реєстрації і країною здійснення діяльності

1. Якщо основне місце здійснення діяльності страхового, перестраховального посередника та посередника, додатковим видом діяльності якого є реалізація страхових продуктів, розташоване в країні-учасниці, що не є країною реєстрації, компетентний орган такої іншої країни учасниці може дійти згоди з компетентним органом країни реєстрації діяти так, ніби він є компетентним органом країни реєстрації щодо положень, викладених у Главах IV, V, VI та VII. У разі досягнення такої згоди компетентний орган країни реєстрації повинен негайно повідомити про це страхового, перестраховального посередника або посередника, додатковим видом діяльності якого є реалізація страхових продуктів, а також ЄСНСПЗ.

2. Компетентний орган країни здійснення діяльності несе відповідальність за забезпечення того, щоб послуги, які надаються установою, яка розташована на території цієї країни, відповідали зобов'язанням, установленим у Главах V і VI, та заходам, ужитим на їх виконання.

Компетентний орган країни здійснення діяльності має право перевіряти організацію роботи установи та вимагати внесення в неї змін, які є необхідними для того, щоб компетентний орган міг забезпечувати виконання зобов'язань, визначених у Главах V і VI, та заходів, ужитих на їх виконання, щодо послуг, які надаються, або щодо діяльності, яка провадиться установою на території цієї країни.

Стаття 8

Порушення зобов'язань при користуванні свободою здійснення економічної діяльності

1. Якщо компетентний орган країни здійснення діяльності встановить, що страховий, перестраховальний посередник та посередник, додатковим видом діяльності якого є реалізація страхових продуктів, порушує правові або регулятивні норми, що прийняті в цій країні-учасниці відповідно до положень Глав V і VI, цей орган може вжити належних заходів.

2. Якщо у компетентного органа країни здійснення діяльності є підстави вважати, що страховий, перестраховальний посередник та посередник, додатковим видом діяльності якого є реалізація страхових продуктів, який провадить діяльність на території цієї країни через власну установу, порушує будь-які зобов'язання, що визначені в цій Директиві, та якщо компетентний орган не відповідає за це згідно зі Статтею 7(2), він повинен передати ці висновки компетентному органу країни реєстрації. Після проведення оцінки отриманої інформації, компетентний орган країни реєстрації у відповідних випадках і, якщо це доцільно, повинен при першій слушній нагоді вжити належних заходів для виправлення ситуації. Він має повідомити компетентний орган країни здійснення діяльності про будь-які такі вжиті заходи.

3. Якщо, незважаючи на заходи, вжиті країною реєстрації, або через те, що ці заходи виявились недостатніми або взагалі не вживались, страховий, перестраховальний посередник або посередник, додатковим видом діяльності якого є реалізація страхових продуктів, продовжує діяти у спосіб, що явно та значною мірою завдає шкоди інтересам клієнтів країни здійснення діяльності або впорядкованому функціонуванню страхового та перестраховального ринків, компетентний орган країни здійснення діяльності, після інформування компетентного органу країни реєстрації, може вжити відповідних заходів для запобігання подальших порушень, у тому числі у випадках, коли це цілком необхідно, заборонити такому посереднику продовжувати укладати нові угоди на території його країни.

Крім того, компетентний орган країни реєстрації або країни здійснення діяльності може передати справу в ЄСНСПЗ і попросити її надати допомогу відповідно до Статті 19 Постанови (ЄС) № 1094/2010. У такому разі ЄСНСПЗ може діяти згідно з повноваженнями, наданими їй цією Статтею.

4. Положення пунктів 2 і 3 не впливають на повноваження країни здійснення діяльності вживати належних і недискримінаційних заходів для запобігання порушень або покарання за вчинення порушень на її території у

ситуаціях, коли задля захисту прав споживачів країни здійснення діяльності цілком необхідно здійснити негайні дії, і якщо аналогічні заходи країни реєстрації є недостатніми або взагалі не вживались. У таких ситуаціях країна здійснення діяльності повинна мати можливість заборонити страховим, перестраховальним посередникам і посередникам, додатковим видом діяльності яких є реалізація страхових продуктів, укласти нові угоди на її території.

5. Про будь-які заходи, що вживаються компетентними органами країни здійснення діяльності згідно з цією Статтею, слід своєчасно повідомляти відповідного страхового, перестраховального посередника та посередника, додатковим видом діяльності якого є реалізація страхових продуктів, в аргументованому документі, а також повідомляти компетентний орган країни реєстрації, ЄСНСПЗ і Комісію.

Стаття 9

Повноваження щодо норм національного законодавства, прийнятих задля загального блага

1. Ця Директива не впливає на повноваження країн здійснення діяльності вживати належних і недискримінаційних заходів для покарання за вчинення порушень на їх території, що суперечать законодавчим нормам цих країн, зазначеним у Статті 11(1), у разі, якщо це є цілком необхідним. У таких ситуаціях країна здійснення діяльності повинна мати можливість заборонити страховим, перестраховальним посередникам і посередникам, додатковим видом діяльності яких є реалізація страхових продуктів, укласти нові угоди на її території.

2. Крім того, ця Директива не впливає на повноваження компетентних органів країни здійснення діяльності вживати належних заходів для заборони особи, що реалізує страхові продукти, яка зареєстрована в іншій країні-учасниці, провадити діяльність на території цієї країни згідно з принципами свободи надання послуг або, у відповідних випадках, свободи здійснення економічної діяльності, якщо така відповідна діяльність повністю або переважно орієнтована на споживачів на території країни здійснення економічної діяльності з єдиною метою уникнення виконання законодавчих норм, які застосовувалися б, якщо постійне місцезнаходження або юридична адреса цієї особи, що реалізує страхові продукти, була в цій країні здійснення діяльності, та, крім того, якщо її діяльність ставить під серйозну загрозу належне функціонування страхового та перестраховального ринків у країні здійснення діяльності у сфері захисту прав споживачів. У такому разі компетентний орган країни здійснення діяльності, після інформування компетентного органа країни реєстрації, має право вжити до цієї особи, що реалізує страхові продукти, всіх належних заходів, що є необхідними для захисту прав споживачів у країні здійснення діяльності. Відповідні компетентні органи можуть передати справу в ЄСНСПЗ і попросити її надати допомогу відповідно до Статті 19 Постанови (ЄС) № 1094/2010. У такому разі ЄСНСПЗ може діяти згідно з повноваженнями, наданими їй цією Статтею, у разі виникнення розбіжностей між компетентними органами країни здійснення діяльності та країни реєстрації.

ГЛАВА IV

ОРГАНІЗАЦІЙНІ ВИМОГИ

Стаття 10

Професійні та організаційні вимоги

1. Країни реєстрації повинні забезпечити, щоб особи, які реалізують страхові та перестраховальні продукти, та працівники страхових і перестраховальних компаній, які здійснюють діяльність з реалізації страхових і перестраховальних продуктів, мали необхідні знання та кваліфікацію для належного виконання своїх завдань і обов'язків.

2. Країни реєстрації повинні забезпечити, щоб страхові та перестраховальні посередники та працівники страхових і перестраховальних компаній та працівники страхових і перестраховальних посередників відповідали вимогам щодо постійного професійного навчання та розвитку задля забезпечення належного рівня ефективності роботи, що відповідає ролі, яку вони виконують, і ринку, на якому вони працюють.

Для цього країни реєстрації повинні розробити та опублікувати механізми контролю ефективності та оцінки знань і професійної підготовки страхових і перестраховальних посередників і працівників страхових і перестраховальних компаній і працівників страхових і перестраховальних посередників, на основі щонайменше 15 годин на рік професійного навчання або підвищення кваліфікації, з урахуванням характеру продуктів, що продаються, типу особи, що реалізує страхові та перестраховальні продукти, ролі, що вони виконують, та діяльності, що вони здійснюють у компанії, що реалізує страхові або перестраховальні продукти.

Країни реєстрації можуть установити вимогу, щоб успішне завершення навчання та курсів з підвищення кваліфікації підтверджувалось отриманням сертифікату.

Країни-учасниці повинні адаптувати умови щодо знань і кваліфікації відповідно до конкретної діяльності осіб, що реалізують страхові або перестраховальні продукти, та самих продуктів, що реалізуються. Зокрема, це стосується посередників, додатковим видом діяльності яких є реалізація страхових продуктів. Країни-учасниці можуть установити вимогу, щоб у випадках, про які йдеться в третьому підпункті Статті 3(1), і стосовно працівників страхових або перестраховальних компаній, які залучені до діяльності з реалізації страхових або перестраховальних продуктів, страхові або перестраховальні компанії або посередники повинні переконатися в тому, що знання та кваліфікація посередників відповідають зобов'язанням, передбаченим у пункті 1, і, у разі необхідності, повинні забезпечити навчання таких посередників або підвищення їх професійної кваліфікації відповідно до вимог щодо продуктів, які продаються такими посередниками.

Країни-учасниці не зобов'язані висувати вимоги, що зазначені в пункті 1 і в першому підпункті цього пункту, до всіх фізичних осіб, які працюють у страховій або перестраховальній компанії або у компанії, що є страховим або перестраховальним посередником, які займаються реалізацією страхових або перестраховальних продуктів, але країни-учасниці повинні забезпечити, щоб відповідні особи у складі управління такої страхової компанії, які відповідають за реалізацію страхових і перестраховальних продуктів, і всі інші особи, які безпосередньо залучені до реалізації страхових і перестраховальних продуктів, демонстрували знання та кваліфікацію, необхідні для виконання їх обов'язків.

Страхові та перестраховальні посередники повинні виконувати відповідні вимоги щодо професійних знань і кваліфікації, визначених у Додатку I.

3. Фізичні особи, які працюють у страховій або перестраховальній компанії або у компанії, що є страховим або перестраховальним посередником, які займаються реалізацією страхових або перестраховальних продуктів, повинні мати належну репутацію. Як мінімум, вони повинні відповідати вимогам щодо відсутності фактів притягнення до відповідальності або відповідати будь-яким іншим аналогічним вимогам згідно з національним законодавством стосовно відповідальності за серйозні кримінальні правопорушення, що пов'язані з майновими або іншими злочинами у сфері фінансової діяльності, та щодо того, що їх раніше не було визнано банкрутами, якщо їх не було реабілітовано згідно з національним законодавством.

Згідно з третім підпунктом статті 3(1) країни-учасниці можуть дозволити компанії, що реалізує страхові та перестраховальні продукти, перевіряти наявність належної репутації своїх працівників або, у відповідних випадках, своїх страхових або перестраховальних посередників.

Країни-учасниці не зобов'язані висувати вимоги, що зазначені у першому підпункті цього пункту, до всіх фізичних осіб, які працюють у страховій або перестраховальній компанії або у компанії, що є страховим або перестраховальним посередником, за умови, що такі фізичні особи безпосередньо не залучені до діяльності з реалізації страхових або перестраховальних продуктів. Країни-учасниці повинні забезпечити, щоб цю вимогу виконували особи у складі управління, які відповідають за діяльність з реалізації страхових і перестраховальних продуктів, і будь-якій персонал, що безпосередньо залучений до такої діяльності.

Що стосується посередників, додатковим видом діяльності яких є реалізація страхових продуктів, країни-учасниці повинні забезпечити, щоб особи, які відповідають за здійснення такої додаткової діяльності з реалізації страхових продуктів, виконували вимогу, зазначену в першому підпункті.

4. Страхові та перестраховальні посередники повинні мати страхове покриття професійної відповідальності перед третіми особами, яке поширюється на всю територію Союзу, або деякі інші аналогічні гарантії щодо відповідальності, яка виникає через професійну недбалість, на суму, не менше 1 250 000 євро за кожним випадком і на загальну річну

суму в 1 850 000 євро за всіма збитками, якщо таке страхування або аналогічна гарантія ще не надані страховою компанією, перестраховальною компанією або іншою компанією, від імені якої діє страховий або перестраховальний посередник, або інтереси якої страховий або перестраховальний посередник уповноважений представляти, або якщо така компанія не взяла на себе повну відповідальність за дії такого посередника.

5. Країни-учасниці повинні вимагати, щоб посередники, додатковим видом діяльності яких є реалізація страхових продуктів, мали страхове покриття професійної відповідальності перед третіми особами або аналогічні гарантії на рівні, встановленому країнами-учасницями, з урахуванням характеру продуктів, що реалізуються, та діяльності, що проваджується.

6. Держави-учасниці повинні вжити всіх необхідних заходів для захисту споживачів від нездатності страхового, перестраховального посередника або посередника, додатковим видом діяльності якого є реалізація страхових продуктів, перерахувати премію страховій компанії або перерахувати суму відшкодування збитку або повернути премію страхувальнику.

Такі заходи можуть мати одну або декілька із зазначених нижче форм:

(a) норми, встановлені законом або контрактом, за якими кошти, сплачені клієнтом посереднику вважаються такими, що сплачені страховій компанії, а кошти, сплачені страховою компанією посереднику, не вважаються сплаченими клієнту, доки клієнт їх фактично не отримає;

(b) вимога до посередника забезпечити постійний рівень фінансової стійкості у розмірі до 4% від суми річної отриманої премії, але не менше, ніж 18 750 євро;

(c) умова, щоб кошти клієнтів перераховувались через чітко розмежовані рахунки клієнтів, і такі рахунки не повинні використовуватись задля сплати коштів іншим кредиторам у разі банкрутства;

(d) вимога про створення гарантійного фонду.

7. ЄСНСПЗ повинна регулярно переглядати суми, зазначені у пунктах 4 і 6, з метою урахування змін у Європейському індексі споживчих цін, що публікуються Євростат (Статистичним управлінням європейських співтовариств). Перший перегляд має відбутися до 31 грудня 2017 року, а наступні перегляди мають відбуватися кожні п'ять років після цього.

ЄСНСПЗ повинна розробити проекти нормативних технічних стандартів, які коригують базову суму в євро, зазначену в пунктах 4 і 6, на процентну зміну в індексі, зазначеному в першому підпункті цього пункту, протягом періоду між 1 січня 2013 року та 31 грудня 2017 року, або між датою останнього перегляду та датою нового перегляду, та округляють її до найближчого числа, кратного 10 євро.

ЄСНСПЗ повинна надати проекти таких нормативних технічних стандартів на розгляд Комісії до 30 червня 2018 року, а подальші проекти нормативних технічних стандартів - кожні п'ять років після цього.

Комісії надаються повноваження приймати нормативні технічні стандарти, про які йдеться в другому та третьому підпунктах цього пункту згідно зі Статтями 10 – 14 Постанови (ЄС) № 1094/2010.

8. З метою забезпечення відповідності вимогам, зазначеним у пунктах 1, 2 і 3, страхові та перестраховальні компанії повинні затвердити, запровадити та регулярно переглядати свої внутрішні правила та відповідні внутрішні процедури.

Страхові та перестраховальні компанії повинні визначити посадову особу, в обов'язки якої входить забезпечення належного виконання затверджених правил і процедур.

Страхові та перестраховальні компанії повинні створити, вести та оновлювати реєстри всієї відповідної документації, що стосується застосування пунктів 1, 2 і 3. Страхові та перестраховальні компанії повинні на запит компетентного органу країни-учасниці надати ім'я особи, відповідальної за здійснення такої функції.

Стаття 11

Публікація правил «загального блага»

1. Країни-учасниці повинні забезпечити належну публікацію своїми компетентними органами відповідних національних законодавчих норм, що стосуються захисту загального блага, включаючи інформацію про те, чи вирішила країна-учасниця застосовувати більш жорсткі положення, передбачені у Статті 29(3), які є застосовними до провадження діяльності із реалізації страхових і перестраховальних продуктів на їх території, і якщо так, то яким чином.
2. Країна-учасниця, що пропонує застосовувати та застосовує норми, що регулюють діяльність з реалізації страхових продуктів, додатково до вимог, що викладені в цій Директиві, повинна забезпечити, щоб адміністративні обов'язки, які обумовлюються такими нормами, були адекватними рівню захисту прав споживачів. Країни-учасниці повинні контролювати ці норми для забезпечення того, щоб вони залишалися відповідними цьому пункту.
3. ЄСНСНПЗ повинна розміщувати на своєму веб-сайті посилання на веб-сайти компетентних органів, де публікується інформація про правила «загального блага». Така інформація повинна регулярно оновлюватись національними компетентними органами, а ЄСНСНПЗ має забезпечити наявність такої інформації на своєму веб-сайті, в тому числі всіх правил «загального блага», що віднесені до різних відповідних галузей права.
4. Країни-учасниці повинні визначити єдину контактну особу, відповідальну за надання інформації про правила «загального блага» у своїй відповідній країні-учасниці.
5. ЄСНСНПЗ повинна проаналізувати та за результатами аналізу скласти звіт і поінформувати Комісію про правила «загального блага», опубліковані країнами-учасницями, відповідно до порядку, зазначеному у цій Статті, в контексті належного функціонування цієї Директиви та внутрішнього ринку, до 23 лютого 2019 року.

Стаття 12

Компетентні органи

1. Країни-учасниці повинні визначити компетентні органи, вповноважені забезпечувати виконання цієї Директиви. Вони повинні повідомити про це Комісію із зазначенням будь-якого розподілу їх обов'язків.
2. Органи, зазначені в пункті 1 цієї Статті, мають бути або державними органами, або органами, що визнаються національним законодавством, або державними органами як такими, які є спеціально уповноваженими національним законодавством для цієї мети. Вони не мають бути страховими або перестраховальними компаніями або об'єднаннями, до членів яких прямо або опосередковано належать страхові або перестраховальні компанії, або страхові або перестраховальні посередники, без обмеження можливостей співпраці між компетентними органами та іншими органами у випадках, спеціально передбачених у Статті 3(1).
3. Компетентні органи повинні мати всі повноваження, необхідні для виконання своїх обов'язків за цією Директивою. Якщо на території країни-учасниці є більше, ніж один компетентний орган, така країна має забезпечити, щоб ці органи тісно співпрацювали між собою для того, щоб вони могли ефективно виконувати свої відповідні обов'язки.

Стаття 13

Співпраця та обмін інформацією між компетентними органами країн-учасниць

1. Компетентні органи різних країн-учасниць повинні співпрацювати між собою та обмінюватись будь-якою відповідною інформацією про осіб, що реалізують страхові та перестраховальні продукти з метою забезпечення належного виконання цієї Директиви.
2. Зокрема, в процесі реєстрації, а також на постійній основі, компетентні органи повинні обмінюватися відповідною інформацією стосовно належної репутації, професійних знань і кваліфікації осіб, що реалізують страхові та перестраховальні продукти.
3. Компетентні органи повинні також обмінюватися інформацією про осіб, що реалізують страхові та перестраховальні продукти, щодо яких було застосовано санкції або інші заходи, зазначені у Главі VII, і така інформація може призвести до виключення будь-яких таких осіб з реєстру.

4. Всі особи, які зобов'язані отримувати або оприлюднювати інформацію у зв'язку з цією Директивою, зобов'язані зберігати професійну таємницю у спосіб, установлений у Статті 64 Директиви 2009/138/ЄС.

Стаття 14

Скарги

Країни-учасниці повинні забезпечити розробку процедури, що дозволяє клієнтам та іншим зацікавленим сторонам, зокрема, об'єднанням споживачів, реєструвати скарги на осіб, які реалізують страхові та перестраховальні продукти. У всіх випадках заявники повинні отримати відповіді на свої скарги.

Стаття 15

Позасудове відшкодування збитків

1. Країни-учасниці повинні забезпечити згідно з відповідними законодавчими актами Союзу та національним законодавством із залученням у відповідних випадках існуючих органів створення необхідних та ефективних, неупереджених і незалежних процедур позасудового розгляду скарг і відшкодування збитків для врегулювання суперечок між клієнтами та особами, які реалізують страхові продукти, щодо прав та обов'язків, що виникають за цією Директивою. Країни-учасниці повинні забезпечити, щоб такі процедури були застосовними, а сфера повноважень відповідного органа офіційно поширювалась на осіб, що реалізують страхові продукти, щодо яких розпочато ці процедури.

2. Країни-учасниці повинні забезпечити, щоб органи, зазначені в пункті 1, співпрацювали у вирішенні суперечок щодо транскордонної діяльності, що стосуються прав та обов'язків, які виникають за цією Директивою.

Стаття 16

Обмеження на використання послуг посередників

Країни-учасниці повинні забезпечити, щоб при використанні послуг страхових, перестраховальних посередників і посередників, додатковим видом діяльності яких є реалізація страхових продуктів, страхові та перестраховальні компанії і посередники користувалися послугами з реалізації страхових і перестраховальних продуктів лише зареєстрованих страхових і перестраховальних посередників і посередників, додатковим видом діяльності яких є реалізація страхових продуктів, включаючи тих, що зазначені в Статті 1(3).

ГЛАВА V

ВИМОГИ ЩОДО НАДАННЯ ІНФОРМАЦІЇ І ПРАВИЛА ВЕДЕННЯ БІЗНЕСУ

Стаття 17

Загальний принцип

1. Країни-учасниці повинні забезпечити, щоб під час провадження діяльності з реалізації страхових продуктів, особи, що реалізують страхові продукти, завжди діяли чесно, справедливо і професійно, з максимальним урахуванням інтересів своїх клієнтів.

2. Без обмеження дії Директиви 2005/29/ЄС Європейського парламенту та Ради ⁽¹⁾, країни-учасниці повинні забезпечити, щоб уся інформація, що стосується предмета цієї Директиви, в тому числі роботи з потенційними клієнтами, яка спрямована особами, що реалізують страхові продукти, клієнтам або потенційним клієнтам, була достовірною, точною та не вводила в оману. Робота з потенційними клієнтами завжди повинна бути визначена як така.

3. Країни-учасниці повинні забезпечити, щоб особи, які реалізують страхові продукти, не отримували винагороду або не винагороджували чи не оцінювали роботу своїх працівників у спосіб, який вступає у протиріччя з їх обов'язком діяти з максимальним урахуванням інтересів їх клієнтів. Зокрема, особа, яка реалізує страхові продукти, не повинна домовлятися про укладання будь-яких угод з огляду на винагороду, плани продажів або інше, що може бути стимулом для такої особи або її працівників рекомендувати конкретний страховий продукт клієнту у випадках, коли особа, що реалізує страхові продукти, могла б запропонувати інший страховий продукт, який краще задовольняв би потреби клієнта.

Стаття 18

Загальна інформація, що надається страховим посередником або страховою компанією

Країни-учасниці повинні забезпечити, щоб:

(a) завчасно, до укладання договору страхування страховий посередник надавав клієнтам таку інформацію:

(i) свої ідентифікаційні дані та адресу, а також підтвердження того, що він є страховим посередником;

(ii) про те, чи надає він консультації щодо страхових продуктів, які він продає;

(iii) про процедури, зазначені в Статті 14, що надають можливість клієнтам та іншим зацікавленим сторонам реєструвати скарги на страхових посередників, і про процедури позасудового врегулювання скарг та відшкодування збитків, зазначені у Статті 15;

(iv) про реєстр, у якому його зареєстровано, та про способи перевірки факту його реєстрації; та

(v) про те, чи представляє цей посередник клієнта, чи діє від імені та за дорученням страхової компанії;

(b) завчасно, до укладання договору страхування страхова компанія надавала клієнтам таку інформацію:

(i) свої ідентифікаційні дані та адресу, а також підтвердження того, що вона є страховою компанією;

(ii) про те, чи надає вона консультації щодо страхових продуктів, які вона продає;

(iii) про процедури, зазначені в Статті 14, що надають можливість клієнтам та іншим зацікавленим сторонам реєструвати скарги на страхові компанії, і про процедури позасудового врегулювання скарг та відшкодування збитків, зазначені у Статті 15.

Стаття 19

Конфлікти інтересів і прозорість

1. Країни-учасниці повинні забезпечити, щоб завчасно, до укладання договору страхування, страховий посередник надавав клієнту, щонайменше, таку інформацію:

(a) про те, чи володіє він, прямо або опосередковано, часткою участі, що становить 10% або більше акцій з правом голосу або капіталу в тій чи іншій страховій компанії;

(b) про те, чи володіє конкретна страхова компанія або материнська структура конкретної страхової компанії часткою участі, що становить 10% або більше акцій з правом голосу або капіталу у цьому страховому посереднику;

(c) стосовно контрактів, що пропонуються або щодо яких надаються консультації, про те, чи:

(¹) Директива 2005/29/ЄС Європейського парламенту та Ради від 11 травня 2005 року про недобросовісну практику торгівлі та взаємодію бізнесу та споживача та про внесення змін до Директиви Ради 84/450/ЄЕС, Директив 97/7/ЄС, 98/27/ЄС і 2002/65/ЄС Європейського парламенту та Ради та Постанови (ЄС) № 2006/2004 Європейського парламенту та Ради («Директива про недобросовісну торгову практику») (ОJ L149, 11.6.2005, с. 22).

(i) надає він консультації на основі неупередженого та індивідуального аналізу;

(ii) має він договірні зобов'язання реалізовувати страхові продукти виключно однієї або декількох страхових компаній, і в такому випадку він має повідомити назви таких страхових компаній; або

(iii) він не має договірних зобов'язань реалізовувати страхові продукти виключно однієї або декількох страхових компаній, і чи він не надає консультації на основі неупередженого та індивідуального аналізу, і в такому випадку він має повідомити назви страхових компаній, з якими він може вести та веде бізнес;

(d) про характер винагороди, отриманої стосовно договору страхування;

(e) про те, чи реалізує він договір страхування:

(i) на умовах оплати послуг, тобто винагорода сплачується безпосередньо клієнтом;

(ii) на умовах отримання комісійних будь-якого роду, тобто винагорода входить до складу страхової премії;

(iii) на умовах отримання винагороди будь-якого іншого типу, включаючи економічні вигоди будь-якого роду, що пропонуються або надаються у зв'язку з договором страхування; або

(iv) на умовах комбінації будь-яких типів винагороди, зазначених у пунктах (i), (ii) та (iii).

2. Якщо оплата за послуги здійснюється безпосередньо клієнтом, страховий посередник повинен повідомити клієнта про розмір оплати або, якщо це не можливо, про метод розрахунку оплати.

3. Якщо після укладання договору страхування клієнт повинен за цим договором здійснити будь-які інші платежі, крім поточних премій і регулярних платежів, страховий посередник повинен також повідомляти про кожний такий платіж згідно з цією Статтею.

4. Країни-учасниці повинні забезпечити, щоб завчасно, до укладання договору страхування, страхова компанія повідомляла своїм клієнтам про характер винагороди, яку її працівники отримують стосовно цього договору страхування.

5. Якщо після укладання договору страхування клієнт повинен за цим договором здійснити будь-які інші платежі, крім поточних премій і регулярних платежів, страхова компанія повинна також повідомляти про кожний такий платіж згідно з цією Статтею.

Стаття 20

Консультавання та стандарти продажів, щодо яких консультації не надаються

1. До укладання договору страхування особа, що реалізує страхові продукти, повинна з'ясувати на підставі інформації, отриманої від клієнта, вимоги та потреби цього клієнта, та надати клієнту об'єктивну інформацію у доступній формі про страховий продукт, щоб надати можливість цьому клієнту прийняти обґрунтоване рішення.

Будь-який договір, що пропонується, повинен відповідати вимогам і потребам клієнта у страхуванні.

Якщо консультації надаються до укладання будь-якого конкретного договору страхування, особа, що реалізує страхові продукти, повинна надати клієнту індивідуальну консультацію з поясненням того, чому той чи інший продукт найкращим чином відповідатиме вимогам і потребам замовника.

2. Інформація, про яку йдеться у пункті 1, змінюється в залежності від складності страхового продукту, що пропонується, та типу клієнта.

3. Якщо страховий посередник повідомляє клієнта про те, що він консультує його на основі неупередженого та індивідуального аналізу, то така консультація має базуватись на аналізі достатньо великої кількості договорів страхування, доступних на ринку, що дозволить надати індивідуальну рекомендацію, відповідно до професійних критеріїв, стосовно того, який договір страхування буде відповідати потребам клієнта.

4. Без обмеження дії положень Статей 183 та 184 Директиви 2009/138/ЄС, перед укладанням договору, незалежно від того, чи надається рекомендація, та незалежно від того, чи страховий продукт є частиною пакета згідно зі Статтею 24 цієї Директиви, особа, що реалізує страхові продукти, повинна забезпечити клієнта відповідною інформацією про страховий продукт у доступній формі, з урахуванням складності продукту та типу клієнта, щоб надати клієнту можливість прийняти обґрунтоване рішення.

5. Стосовно реалізації продуктів майнового страхування, перелічених у Додатку I до Директиви 2009/138/ЄС, інформація, що зазначена у пункті 4 цієї Статті, має надаватись у стандартизованому документі, що містить інформацію про страховий продукт, у паперовій формі або на іншому постійному носії інформації.

6. Інформаційний документ про страховий продукт, зазначений у пункті 5, має бути складений виробником продукту з майнового страхування.

7. Інформаційний документ про страховий продукт, повинен:

(a) бути коротким окремим документом;

(b) бути представленим і викладеним у зрозумілій і легкій для ознайомлення формі, шрифтом відповідного розміру;

(c) бути однаково зрозумілим, як у кольоровому форматі, в якому він може бути створений, так і в чорно-білому форматі, в якому він може бути роздрукований або скопійований;

(d) бути складеним офіційними мовами, або однією з офіційних мов, що використовуються у тій частині країни-учасниці, де пропонується страховий продукт, або іншою мовою, погодженою між клієнтом та особою, що реалізує страхові продукти;

(e) бути точним і не вводити в оману;

(f) у верхній частині першої сторінки містити назву «Інформаційний документ про страховий продукт»;

(g) містити заяву про те, що повна інформація, що є необхідною для укладання договору, та інформація щодо самого договору, надана в інших документах.

Країни-учасниці можуть установити вимогу, щоб інформаційний документ про страховий продукт надавався разом із інформацією, яка вимагається згідно з нормами інших відповідних законодавчих актів Союзу або національного законодавства, за умови дотримання всіх вимог, установлених у першому підпункті.

8. Інформаційний документ про страховий продукт має містити таку інформацію:

(a) інформацію про вид страхування;

(b) стислий виклад страхового покриття, включаючи основні застраховані ризики, страхову суму та, у відповідних випадках, територію дії договору та стислий виклад виключених ризиків;

(c) способи оплати премії та період, протягом якого здійснюються платежі;

(d) основні винятки, щодо яких не можуть бути пред'явлені вимоги;

(e) зобов'язання на початку дії договору;

(f) зобов'язання протягом терміну дії договору;

(g) зобов'язання у разі пред'явлення вимоги;

(h) термін дії договору, включаючи дати початку та завершення дії договору;

(i) способи припинення дії договору.

9. Після проведення консультацій з національними органами та після вивчення споживчого попиту, ЄСНСПЗ повинна розробити проект технічних стандартів реалізації, що стосуються стандартизованого формату представлення інформаційного документу про страховий продукт, із зазначенням деталей представлення інформації, про яку йдеться в пункті 8.

ЄСНСПЗ повинна подати на розгляд Комісії такий проект технічних стандартів реалізації до 23 лютого 2017 року.

На Комісію покладаються повноваження прийняття технічних стандартів реалізації, зазначених у першому підпункті цього пункту, згідно зі Статтею 15 Постанови (ЄС) № 1094/2010.

Стаття 21

Інформація, що надається страховими посередниками, додатковим видом діяльності яких є реалізація страхових продуктів

Країни-учасниці повинні забезпечити виконання положень пунктів (i), (iii) та (iv) Статті 18(a) та пункту (d) Статті 19(1) з боку страхових посередників, додатковим видом діяльності яких є реалізація страхових продуктів.

Стаття 22

Виятки з вимог щодо надання інформації і застереження про гнучкість

1. Інформація, що зазначена в Статтях 18, 19 і 20 може не надаватись, якщо особа, яка реалізує страхові продукти, провадить діяльність з реалізації продуктів страхування великих ризиків.

Країни-учасниці можуть передбачити умову, за якою інформацію, що зазначена у Статтях 29 і 30 цієї Директиви, можна не надавати професійному клієнтові згідно з визначенням у пункті (10) Статті 4(1) Директиви 2014/65/ЄС.

2. Країни-учасниці можуть затвердити або прийняти більш жорсткі норми, що стосуються вимог до надання інформації, про які йдеться у цій Главі, за умови, що такі норми відповідають законодавству Союзу. Країни-учасниці повинні повідомити ЄСНСПЗ та Комісію про такі національні норми.

Країни-учасниці повинні також ужити необхідних заходів задля забезпечення належної публікації компетентними органами інформації про те, чи вирішила країна-учасниця застосовувати більш жорсткі норми, передбачені цим пунктом, і якщо так, то яким чином.

Зокрема, країни-учасниці можуть установити, щоб вимога щодо надання консультації, про яку йдеться в третьому підпункті Статті 20(1), була обов'язковою для продажу будь-якого страхового продукту або для певних видів страхових продуктів. У такому разі такі більш жорсткі норми національного законодавства повинні виконуватись особами, які реалізують страхові продукти, в тому числі тими, що провадять свою діяльність згідно з принципами свободи надання послуг або свободи здійснення економічної діяльності, при укладанні договорів страхування з клієнтами, місцем постійного проживання або місцем заснування компанії яких є ця країна-учасниця.

3. Країни-учасниці можуть обмежити або заборонити прийняття чи одержання винагороди, комісійних або інших грошових або негрошових виплат, що сплачуються або надаються особі, що реалізує страхові продукти, будь-якою третьою стороною або особою, яка діє від імені третьої сторони, у зв'язку з продажем страхових продуктів.

4. З метою встановлення високого рівня прозорості усіма належними способами, ЄСНСПЗ повинна забезпечити, щоб інформація, яку вона отримує стосовно норм національного законодавства, повідомлялась також клієнтам і особам, що реалізують страхові та перестраховальні продукти.

5. Країни-учасниці повинні забезпечити, щоб у випадках, коли особа, що реалізує страхові продукти, несе відповідальність за укладання угод обов'язкового недержавного пенсійного забезпечення, і працівник стає учасником такої угоди без прийняття особистого рішення приєднатися до неї, інформація, що зазначена у цій Главі, має бути надана працівникові одразу після його внесення до складу учасників відповідної угоди.

Стаття 23

Умови надання інформації

1. Вся інформація, що має бути повідомлена згідно зі Статтями 18, 19, 20 та 29, має бути надана клієнту:
 - (a) на паперовому носії;
 - (b) в ясній і точній формі, зрозумілій для клієнта;
 - (c) офіційною мовою країни-учасниці, в якій розташований ризик, або країни-учасниці, в якій укладено договір, або іншою мовою, погодженою між сторонам;
 - (d) безкоштовно.
2. Як відхилення від положень підпункту (a) пункту 1 цієї Статті, інформація, що зазначена в Статтях 18, 19, 20 та 29, може бути надана клієнту на одному з таких носіїв інформації:
 - (a) на постійному носії, крім паперового, за умови виконання вимог, установлених у пункті 4 цієї Статті; або
 - (b) на веб-сайті, за умови виконання вимог, установлених у пункті 5 цієї Статті.
3. Проте, якщо інформацію, зазначену в Статтях 18, 19, 20 та 29, надано з використанням постійного носія, крім паперового або шляхом розміщення на веб-сайті, паперова копія має бути надана безкоштовно клієнту на його вимогу.
4. Інформація, зазначена в Статтях 18, 19, 20 та 29, має бути надана з використанням постійного носія, крім паперового, якщо виконано такі умови:
 - (a) використання постійного носія інформації є доцільним у контексті діяльності, що здійснюється між особою, що реалізує страхові продукти, та клієнтом; і
 - (b) клієнту був наданий вибір між інформацією на паперовому та на постійному носії, і він вибрав останнє.
5. Інформацію, зазначену у Статтях 18, 19, 20 та 29, може бути надано шляхом її розміщення на веб-сайті, якщо вона адресована особисто клієнту, або якщо виконані такі умови:
 - (a) надання такої інформації шляхом розміщення на веб-сайті є доцільним у контексті діяльності, що здійснюється між особою, що реалізує страхові продукти, та клієнтом;
 - (b) клієнт дав згоду на надання такої інформації шляхом її розміщення на веб-сайті;
 - (c) клієнт був повідомлений в електронній формі про адресу веб-сайту та про місце на веб-сайті, де можна знайти таку інформацію;
 - (d) така інформація гарантовано залишається доступною на веб-сайті протягом такого періоду часу, поки клієнт може мати обґрунтовану необхідність звернутися до неї.
6. У рамках значення пунктів 4 та 5 надання інформації з використанням постійного носія інформації, окрім паперового, або шляхом розміщення на веб-сайті вважається доцільним у контексті діяльності, що провадиться між особою, яка реалізує страхові продукти, та клієнтом, якщо є свідчення того, що клієнт має постійний доступ до Інтернету. Надання клієнтом адреси електронної пошти для цієї мети вважається таким свідченням.
7. У разі телефонних продажів, інформація, що надається клієнту особою, яка реалізує страхові продукти, до укладання договору страхування, в тому числі інформаційний документ про страховий продукт, має надаватись відповідно до правил Союзу, що застосовуються до дистанційних продажів споживчих фінансових послуг. При цьому, навіть якщо клієнт вирішив отримати попередню інформацію на постійному носії, окрім паперового, згідно з пунктом 4, особа, яка реалізує страхові продукти, повинна надати клієнту інформацію згідно з пунктом 1 або пунктом 2 негайно після укладання договору страхування.

Стаття 24

Перехресні продажі

1. Якщо страховий продукт пропонується разом із додатковим продуктом або послугою, що не є страховою, але є частиною пакета послуг або тієї ж самої угоди, особа, яка реалізує страхові продукти, повинна повідомити клієнта про те, чи можливо придбати різні компоненти окремо, і якщо так, то надати відповідний опис цих різних компонентів угоди або пакета послуг, а також окрему інформацію про вартість кожного компонента та витрати на нього.
2. В обставинах, про які йдеться в пункті 1, та якщо ризик або страхове покриття в результаті такої угоди або пакету послуг, що пропонується клієнтові, відрізняється від ризику або страхового покриття, взятого окремо, особа, яка реалізує страхові продукти, повинна надати відповідний опис різних компонентів угоди або пакета та інформацію про те, яким чином їх взаємодія змінює ризик або страхове покриття.
3. Якщо страховий продукт є додатковим до товару або послуги, що не є страховою, як частина пакета послуг або тієї ж самої угоди, особа, що реалізує страхові продукти, повинна запропонувати клієнту придбати цей товар або послугу окремо. Цей пункт не застосовується, якщо страховий продукт є додатковим до інвестиційної послуги або діяльності згідно з визначенням у пункті 2 Статті 4(1) Директиви 2014/65/ЄС, до кредитної угоди згідно з визначенням у пункті 3 Статті 4 Директиви 2014/17/ЄС Європейського парламенту та Ради ⁽¹⁾ або до розрахункового рахунка згідно з визначенням у пункті 3 Статті 2 Директиви 2014/92/ЄС Європейського парламенту та Ради ⁽²⁾.
4. ЄСНСПЗ може розробити керівні принципи щодо оцінки перехресних продажів і нагляду за ними із зазначенням ситуацій, у яких застосування перехресних продажів не відповідає зобов'язанням, викладеним у Статті 17.
5. Ця Стаття не перешкоджає реалізації страхових продуктів, що надають покриття для різних типів ризиків (поліси страхування від декількох ризиків).
6. У випадках, про які йдеться в пунктах 1 і 3, країни-учасниці повинні забезпечити, щоб особа, яка реалізує страхові продукти, визначала вимоги та потреби клієнта щодо страхових продуктів, які є частиною загального пакету послуг або тієї ж самої угоди.
7. Країни-учасниці можуть затвердити або прийняти додаткові більш жорсткі заходи або втручатися в індивідуальному порядку для заборони продажу страхового продукту разом із додатковою послугою або продуктом, який не є страховим, як частини пакету або тієї ж угоди, якщо вони зможуть довести, що така практика завдає шкоди споживачам.

Стаття 25

Нагляд за продуктами та вимоги до управління

1. Страхові компанії, а також посередники, що створюють будь-які страхові продукти для продажу клієнтам, повинні затверджувати, застосовувати та переглядати процес затвердження кожного страхового продукту або значних змін існуючого страхового продукту перед тим, як просувати його на ринку або продавати клієнтам.

Процес затвердження продукту має бути адекватним і відповідним характеру страхового продукту.

Процес затвердження продукту повинен визначати цільовий ринок для кожного продукту, забезпечувати оцінку всіх відповідних ризиків для такого цільового ринку і забезпечувати, щоб задумана стратегія реалізації відповідала цільовому ринку, а також уживати необхідних заходів для забезпечення того, щоб страховий продукт реалізовувався на визначеному цільовому ринку.

Страхова компанія повинна розуміти та регулярно переглядати страхові продукти, що вона пропонує або просуває на ринку, з урахуванням будь-якої події, що може істотно вплинути на потенційний ризик для визначеного цільового

⁽¹⁾ Директива 2014/17/ЄС Європейського парламенту та Ради від 4 лютого 2014 року про надання клієнтам кредитів, пов'язаних з житловою нерухомістю, та про внесення змін до Директив 2008/48/ЄС та 2013/36/ЄС і Постанови (ЄС) № 1093/2010 (ОJ L60, 28.2.2014, с. 34).

⁽²⁾ Директива 2014/92/ЄС Європейського парламенту та Ради від 23 липня 2014 року про співставність винагород, пов'язаних з розрахунковими рахунками, зміною розрахункових рахунків і доступом до розрахункових рахунків з базовими послугами (ОJ L257, 28.8.2014, с. 214).

ринку, оцінювати, принаймні, чи залишається продукт таким, що відповідає потребам визначеного цільового ринку, та чи залишається задумана стратегія реалізації доцільною.

Страхові компанії, а також посередники, які створюють страхові продукти, повинні надавати особам, що реалізують страхові продукти, всю відповідну інформацію про страховий продукт і про процес затвердження продукту, в тому числі про визначений цільовий ринок для цього продукту.

Якщо особа, яка реалізує страхові продукти, консультує з питань страхових продуктів або пропонує страхові продукти, які вона не створює, вона повинна мати необхідні засоби для отримання інформації, зазначеної у п'ятому підпункті, та для розуміння особливостей кожного страхового продукту або його визначеного цільового ринку.

2. Комісія повинна мати право приймати делеговані законодавчі акти відповідно до Статті 38 для подальшого визначення принципів, викладених у цій Статті, з урахуванням відповідним чином видів діяльності, що провадяться, типу страхових продуктів і типу особи, що реалізує страхові продукти.

3. Правила, процеси та засоби, зазначені в цій Статті, не повинні обмежувати всі інші вимоги за цією Директивою, у тому числі ті, що стосуються розкриття інформації, доцільності та належності, визначення та управління конфліктами інтересів і стимулами.

4. Ця Стаття не застосовується до страхових продуктів, що полягають у страхуванні великих ризиків.

ГЛАВА IV

ДОДАТКОВІ ВИМОГИ ЩОДО ІНВЕСТИЦІЙНИХ ПРОДУКТІВ НА ОСНОВІ СТРАХУВАННЯ

Стаття 26

Сфера застосування додаткових вимог

Ця Глава встановлює вимоги додатково до тих, що застосовуються до реалізації страхових продуктів відповідно до Статей 17, 18, 19 і 20, якщо діяльність з реалізації страхових продуктів провадиться у зв'язку з продажем інвестиційних продуктів на основі страхування будь-якою з таких осіб:

- (а) страховим посередником;
- (б) страховою компанією.

Стаття 27

Запобігання конфліктів інтересів

Без обмеження дії положень Статті 17 страховий посередник або страхова компанія, що реалізує інвестиційні продукти на основі страхування, повинна затвердити та виконувати ефективні організаційні та адміністративні дії з метою ужиття всіх необхідних заходів, спрямованих на запобігання конфліктів інтересів, визначених у Статті 28, та захист від несприятливого впливу на інтереси своїх клієнтів. Такі дії мають бути співставними з видами діяльності, що проваджуються, із страховим продуктом, що продається, та з типом особи, що реалізує страхові продукти.

Стаття 28

Конфлікти інтересів

1. Країни-учасниці повинні забезпечити, щоб страхові посередники та страхові компанії вживали всіх належних заходів для виявлення конфліктів інтересів між ними, в тому числі їх керівниками та працівниками, або будь-якими особами, що прямо або опосередковано пов'язані з ними через відносини контролю, та їх клієнтами, або між одним клієнтом та іншим, які виникають у процесі провадження будь-якої діяльності із реалізації страхових продуктів.

2. Якщо організаційні та адміністративні дії, що вжиті страховим посередником або страховою компанією відповідно до Статті 27 з метою урегулювання конфліктів інтересів, є недостатніми для гарантованого забезпечення запобігання спричиненню шкоди інтересам клієнтів, страховий попередник або страхова компанія повинні чітко повідомити клієнта про загальний характер або джерела конфліктів інтересів, завчасно, до укладання договору страхування.

3. Як відхилення від положень Статті 23(1), інформація, про розкриття якої йдеться в пункті 2 цієї Статті, повинна:

(a) міститись на постійному носії інформації; та

(b) містити в собі докладні відомості з урахуванням типу клієнта з метою надання клієнтові можливості прийняти обґрунтоване рішення щодо діяльності з реалізації страхових продуктів, у контексті якої виникає конфлікт інтересів.

4. Комісія повинна мати право приймати делеговані законодавчі акти відповідно до Статті 38 з метою:

(a) визначення дій, які, як обґрунтовано передбачається, можуть чинити страхові посередники та страхові компанії для виявлення, запобігання, вирішення конфліктів інтересів та розкриття інформації про конфлікти інтересів під час провадження діяльності з реалізації страхових продуктів;

(b) встановлення відповідних критеріїв для визначення типів конфліктів інтересів, існування яких може завдати шкоди інтересам клієнтів або потенційним клієнтам страхового посередника або страхової компанії.

Стаття 29

Інформація для клієнтів

1. Без обмеження дії положень Статті 18 і Статті 19(1) і (2), завчасно, до укладання договору, клієнтам або потенційним клієнтам має бути надана відповідна інформація, що стосується реалізації інвестиційних продуктів на основі страхування, а також стосовно всіх витрат і пов'язаних з продуктами платежів. Ця інформація повинна включати в себе, принаймні, таке:

(a) у разі надання консультації, чи надаватиме клієнту страховий посередник або страхова компанія періодичну оцінку відповідності інвестиційних продуктів на основі страхування, що рекомендуються цьому клієнту, про які йдеться в Статті 30;

(b) щодо інформації про інвестиційні продукти на основі страхування та запропоновані інвестиційні стратегії, відповідні рекомендації та застереження стосовно ризиків, пов'язаних з інвестиційними продуктами на основі страхування, або стосовно окремих запропонованих інвестиційних стратегій;

(c) щодо інформації про всі витрати та відповідні платежі, що мають надаватись, інформацію, яка стосується реалізації інвестиційних продуктів на основі страхування, включаючи вартість консультації у відповідних випадках, вартість інвестиційного продукту на основі страхування, який рекомендується або рекламується клієнтові, а також, яким чином клієнт може сплатити за нього, включаючи також інформацію про будь-які платежі з боку третіх осіб.

Інформація про всі витрати та платежі, включаючи витрати та платежі, пов'язані з реалізацією інвестиційного продукту на основі страхування, що не спричинені настанням базового ризику зміни ринкової кон'юнктури, повинна надаватись у консолідованій формі, щоб дозволити клієнту зрозуміти загальну вартість, а також сукупний ефект на рентабельність інвестицій, а також, на прохання клієнта, слід надати постатейну розбивку витрат і платежів. У відповідних випадках така інформація повинна надаватись клієнту регулярно, принаймні, раз на рік, протягом життєвого циклу інвестиції.

Інформація, що зазначена у цьому пункті, повинна надаватись у доступній формі таким чином, щоб клієнти або потенційні клієнти об'єктивно могли оцінити тип інвестиційного продукту на основі страхування, що пропонується, та ризики, пов'язані з ним, і отже, приймати інвестиційні рішення, маючи необхідну інформацію. Країни-учасниці можуть дозволити надання такої інформації у стандартизованій формі.

2. Без обмеження дії пунктів (d) і (e) Статті 19(1), Статті 19(3) та Статті 22(3), країни-учасниці повинні забезпечити, щоб страхові посередники або страхові компанії вважались такими, що виконують свої зобов'язання згідно зі Статтею 17(1), Статтею 27 або Статтею 28, якщо вони сплачують чи отримують будь-яку винагороду або комісію, або надають чи

отримують негрошові привілеї у зв'язку з реалізацією інвестиційного продукту на основі страхування або додаткової послуги будь-якій стороні або від будь-якої сторони, крім клієнта або особи, що діє від імені клієнта, тільки якщо така оплата або привілеї:

(а) не чинять негативного впливу на якість відповідної послуги, що надається клієнту; та

(b) не впливають на виконання страховим посередником або страховою компанією свого обов'язку діяти чесно, неупереджено та професійно, з максимальним урахуванням інтересів клієнтів.

3. Країни-учасниці можуть висунути більш жорсткі умови до осіб, що реалізують страхові продукти, щодо питань, які охоплюються цією Статтею. Зокрема, країни-учасниці можуть додатково заборонити або ще більше обмежити пропонування та прийняття винагороди, комісійних або негрошових привілеїв від третіх сторін, пов'язаних із наданням консультацій щодо страхування.

Більш жорсткі вимоги можуть включати в себе вимогу щодо повернення клієнту будь-яких винагород, комісій або негрошових привілеїв або їх взаємозалік із винагородою, що сплачується клієнтом.

Країни-учасниці можуть установити умову про обов'язкове надання консультації, про яку йдеться у Статті 30, у випадку продажів будь-яких інвестиційних продуктів на основі страхування або певних їх типів.

Країни-учасниці можуть вимагати, щоб у разі, коли страховий посередник інформує клієнта про те, що надається незалежна консультація, цей посередник повинен проаналізувати досить велику кількість страхових продуктів на ринку, що є достатньо диверсифікованими щодо їх типу та постачальників, з метою забезпечення належної відповідності цілям клієнта, і ці продукти не повинні обмежуватись страховими продуктами, що створюються або надаються суб'єктами, які мають тісні зв'язки з посередником.

Більш жорсткі вимоги країни-учасниці, що зазначені в цьому пункті, мають виконуватись усіма страховими посередниками або страховими компаніями, в тому числі тими, що здійснюють свою діяльність згідно з принципами свободи надання послуг або свободи здійснення економічної діяльності, під час укладання договорів страхування з клієнтами, місце провадження діяльності або підприємство яких розташоване на території такої країни-учасниці.

4. Без обмеження дії пункту 3 цієї Статті Комісія вповноважена приймати делеговані законодавчі акти відповідно до Статті 38 з метою визначення:

(а) критеріїв оцінки того, чи чинять мотиваційні стимули, що сплачуються або отримуються страховим посередником або страховою компанією, негативний вплив на якість відповідної послуги, що надається клієнтам;

(b) критеріїв оцінки виконання страховим посередником або страховою компанією, що сплачує або отримує мотиваційні стимули, свого обов'язку діяти чесно, неупереджено та професійно, з максимальним урахуванням інтересів клієнта.

5. Делеговані законодавчі акти, зазначені в пункті 4, повинні враховувати:

(а) характер послуг, що пропонуються або надаються клієнту або потенційному клієнту, з урахуванням типу, об'єкту, розміру та частоти комерційних операцій;

(b) характер продуктів, що пропонуються або розглядаються, в тому числі різних типів інвестиційних продуктів на основі страхування.

Стаття 30

Оцінка доцільності та відповідності та надання звітності клієнтам

1. Без обмеження дії Статті 20(1) при наданні консультації щодо інвестиційного продукту на основі страхування страховий посередник або страхова компанія повинна також отримати необхідну інформацію щодо знання та досвіду клієнта або потенційного клієнта в інвестиційній сфері, пов'язаній з конкретним типом продукту або послуги, щодо фінансового становища цієї особи, включаючи здатність цієї особи нести збитки, щодо інвестиційних цілей цієї особи, в тому числі стійкості цієї особи до ризику з тим, щоб страховий посередник або страхова компанія могла

порекомендувати клієнту або потенційному клієнту інвестиційний продукт на основі страхування, який підходить такій особі, і який, зокрема, відповідає стійкості цієї особи до ризику та її здатності нести збитки.

У разі, коли страховий посередник або страхова компанія надає інвестиційну консультацію і рекомендує пакет послуг або продукти, що скомбіновані відповідно до Статті 24, країни-учасниці повинні забезпечити, щоб весь скомбінований пакет послуг відповідав потребам клієнта.

2. Без обмеження дії Статті 20(1) країни-учасниці повинні забезпечити, щоб під час провадження діяльності з реалізації страхових продуктів, окрім тієї, що зазначена в пункті 1 цієї Статті, стосовно продажів без надання консультацій, страховий посередник або страхова компанія просили клієнта або потенційного клієнта надати інформацію стосовно знань цієї особи та її досвіду в інвестиційній сфері, пов'язаній з конкретним типом продукту або послуги, що пропонується або вимагається, з тим, щоб страховий посередник або страхова компанія могла оцінити, чи підходить клієнту відповідна страхова послуга або продукт. Якщо розглядається комбінація послуг або продуктів відповідно до Статті 24, в оцінці має бути розглянуто питання, чи відповідає інтересам клієнта весь скомбінований пакет.

Якщо страховий посередник або страхова компанія вважає на підставі інформації, отриманої згідно з першим підпунктом, що продукт не підходить клієнту або потенційному клієнту, страховий посередник або страхова компанія повинна попередити про це клієнта або потенційного клієнта. Таке попередження може бути надане в стандартизованій формі.

Якщо клієнти або потенційні клієнти не надають інформацію, зазначену в першому підпункті, або якщо вони дають недостатню інформацію щодо їх знань і досвіду, страховий посередник або страхова компанія повинні їх попередити про те, що вони не можуть визначити, чи підходить їм відповідний продукт. Таке попередження може бути надане в стандартизованій формі.

3. Без обмеження дії положень Статті 20(1), якщо консультація стосовно інвестиційних продуктів на основі страхування не надається, країни-учасниці можуть не вимагати виконання зобов'язань, зазначених у пункті 2 цієї Статті, дозволяючи страховим посередникам або страховим компаніям здійснювати діяльність з реалізації страхових продуктів на території цих країн без необхідності отримання інформації або винесення визначення, передбаченого в пункті 2 цієї Статті, якщо виконано всі з зазначених нижче вимог:

(a) діяльність пов'язана з одним із зазначених нижче інвестиційних продуктів на основі страхування:

(i) контракти, які лише забезпечують інвестиційну участь фінансовим інструментам, що вважаються нескладними згідно з Директивою 2014/65/ЄС, і не включають у себе структуру, яка ускладнює розуміння клієнтом пов'язаних з цим ризиків; або

(ii) інші нескладні інвестиції на основі страхування в контексті цього пункту;

(b) діяльність з реалізації страхових продуктів провадиться за ініціативою клієнта або потенційного клієнта;

(c) клієнт або потенційний клієнт був чітко повідомлений про те, що при провадженні діяльності з реалізації страхових продуктів страховий посередник або страхова компанія не зобов'язана оцінювати відповідність інвестиційного продукту на основі страхування, що пропонується, або діяльності з реалізації страхових продуктів, що провадиться, та що клієнт або потенційний клієнт не виграє від відповідного захисту відповідних правил ведення бізнесу. Таке попередження може бути надане в стандартизованій формі.

(d) страховий посередник або страхова компанія виконує свої зобов'язання згідно із Статтями 27 і 28.

Усі страхові посередники або страхові компанії, у тому числі ті, що провадять свою діяльність згідно з принципами свободи надання послуг або свободи здійснення економічної діяльності, при укладанні договорів страхування з клієнтами, основне місце провадження діяльності або підприємство яких розташоване на території країни-учасниці, яка не застосовує відхилення від зобов'язань, зазначене в цьому пункті, повинні дотримуватися відповідних норм цієї країни-учасниці.

4. Страховий посередник або страхова компанія повинні створити реєстр, що включає у себе документ або документи, погоджені між страховим посередником або страховою компанією і клієнтом, які встановлюють права та обов'язки

сторін та інші умови, на яких страховий посередник або страхова компанія надаватимуть послуги клієнтові. Права та обов'язки сторін договору можуть бути встановлені шляхом посилання на інші документи або правові документи.

5. Страховий посередник або страхова компанія повинні надати клієнтові відповідні звіти на постійному носії про послуги, що надаються. Такі звіти мають містити періодичні повідомлення клієнтам з урахуванням типу та складності відповідних інвестиційних продуктів на основі страхування та характеру послуг, що надаються клієнтові, а також у відповідних випадках повинні містити інформацію про витрати, пов'язані з транзакціями та послугами, здійсненими від імені клієнта.

При наданні консультації щодо інвестиційного продукту на основі страхування, страховий посередник або страхова компанія до укладання договору повинна надати клієнтові декларацію на постійному носії про відповідність вимогам із викладенням інформації про надану консультацію і про те, яким чином ця консультація враховує особисті побажання, цілі та інші характеристики клієнта. Застосовуються умови, встановлені в Статті 23(1) та (4).

Якщо договір укладено за допомогою засобів телекомунікації, що не дозволяють завчасно подавати декларацію про відповідність вимогам, страховий посередник або страхова компанія можуть надати декларацію про відповідність вимогам на постійному носії негайно після того, як клієнт зв'язав себе зобов'язаннями за будь-яким договором, за умови виконання обох зазначених нижче вимог:

- (а) клієнт погодився на своєчасне отримання декларації про відповідність вимогам після укладання договору; та
- (б) страховий посередник або страхова компанія надали клієнтові можливість відстрочки укладання договору з тим, щоб завчасно, до такого укладання, отримати декларацію про відповідність вимогам.

Якщо страховий посередник або страхова компанія повідомили клієнта про те, що вони регулярно проводитимуть оцінку відповідності вимогам, регулярні звіти мають містити оновлені коментарі щодо того, яким чином страховий продукт на основі страхування враховує особисті побажання, цілі та інші характеристики клієнта.

6. Комісія повинна мати право приймати делеговані законодавчі акти згідно зі Статтею 38 з метою подальшого визначення того, яким чином страхові посередники та страхові компанії мають дотримуватись принципів, установлених у цій Статті, при здійсненні діяльності з реалізації страхових продуктів своїм клієнтам, у тому числі стосовно інформації, яка має бути отримана для проведення оцінки придатності та доцільності для клієнтів інвестиційних продуктів на основі страхування, критеріїв оцінки нескладних інвестиційних продуктів на основі страхування в контексті підпункту (ii) пункту (а) пункту 3 цієї Статті, змісту та формату реєстрів та угод про надання послуг клієнтам і регулярних звітів клієнтам про надані послуги. Такі делеговані законодавчі акти повинні враховувати:

- (а) характер послуг, що пропонуються або надаються клієнту або потенційному клієнту з урахуванням типу, об'єкту, розміру та частоти транзакцій;
- (б) тип продуктів, що пропонуються або розглядаються, в тому числі різні види інвестиційних продуктів на основі страхування;
- (с) чи є клієнт або потенційний клієнт роздрібним покупцем або професійним учасником ринку.

7. До 23 серпня 2017 року ЄСНСПЗ повинна розробити, а потім періодично оновлювати керівні принципи щодо оцінки інвестиційних продуктів на основі страхування, що містять у своєму складі структуру, яка ускладнює розуміння клієнтом пов'язаних з цим ризиків, як зазначено в підпункті (i) пункту (а) пункту 3.

8. ЄСНСПЗ може розробити, а потім періодично оновлювати керівні принципи щодо оцінки інвестиційних продуктів на основі страхування, віднесених до категорії нескладних у контексті підпункту (ii) пункту (а) пункту 3, з урахуванням делегованих законодавчих актів, прийнятих згідно з пунктом 6.

ГЛАВА VII

САНКЦІЇ ТА ІНШІ ЗАХОДИ

Стаття 31

Адміністративні санкції та інші заходи

1. Без обмеження наглядових повноважень компетентних органів і прав країн-учасниць передбачати та застосовувати кримінальні санкції країни-учасниці повинні забезпечити, щоб їх компетентні органи мали право застосовувати адміністративні санкції та інші заходи щодо всіх порушень норм національного законодавства про надання чинності цій Директиві, і вони також повинні вживати всіх необхідних заходів для забезпечення їх виконання. Країни-учасниці повинні забезпечити, щоб їх адміністративні санкції та інші заходи були ефективними, пропорційними та стримуючими.

2. Країни-учасниці можуть прийняти рішення не встановлювати правила про адміністративні санкції згідно з цією Директивою за порушення, за які передбачається кримінальна відповідальність відповідно до національного законодавства. В такому разі країни-учасниці повинні роз'яснити Комісії відповідні норми кримінального законодавства.

3. Компетентні органи повинні здійснювати свої наглядові повноваження, в тому числі слідчі повноваження і повноваження застосовувати санкції, що передбачені в цій Главі, відповідно до їх національної законодавчої бази, у будь-який із зазначених нижче способів:

(a) безпосередньо;

(b) спільно з іншими органами;

(c) шляхом звернення до компетентних судових органів.

4. Країни-учасниці повинні забезпечити, щоб у випадках, коли зобов'язання поширюються на осіб, що реалізують страхові та перестраховальні продукти, у разі порушення ними будь-якого такого зобов'язання, була можливість застосувати адміністративні санкції та інші заходи до їх керівництва або членів їх наглядового органа, або до будь-яких інших фізичних або юридичних осіб, які згідно з національним законодавством є відповідальними за таке порушення.

5. Країни-учасниці повинні забезпечити право оскарження адміністративних санкцій та інших заходів, ужитих згідно з цією Статтею.

6. Компетентним органам мають бути надані всі слідчі повноваження, що є необхідними для виконання ними своїх функцій. При здійсненні своїх повноважень щодо застосування адміністративних санкцій та інших заходів компетентні органи повинні тісно співпрацювати для того, щоб ці санкції та заходи призвели до бажаних результатів, а також для координації своїх дій під час розгляду випадків транскордонної торгівлі, забезпечуючи при цьому виконання умов щодо правомірної обробки даних згідно з Директивою 95/46/ЄС і Постановою (ЄС) № 45/2001.

Якщо країни-учасниці прийняли рішення згідно з пунктом 2 цієї Статті встановити кримінальні санкції за порушення положень, про які йдеться у Статті 33, вони повинні забезпечити вжиття належних заходів з метою надання компетентним органам усіх необхідних повноважень для:

(a) забезпечення взаємодії з судовими органами на території цих країн для отримання певної інформації, що стосується кримінальних розслідувань або судових процесів, відкритих за можливі порушення згідно з цією Директивою; та

(b) надання такої інформації іншим компетентним органам та ЄСНСПЗ для виконання ними свого обов'язку співпрацювати один з одним та з ЄСНСПЗ у контексті цієї Директиви.

*Стаття 32***Публікація інформації про санкції та інші заходи**

1. Країни-учасниці повинні забезпечити своєчасне публікування компетентними органами інформації про будь-які адміністративні санкції та інші заходи, що було застосовано за порушення норм національного законодавства про надання чинності цій Директиві, та що не було вчасно оскаржено, в тому числі інформацію про тип і характер порушення та ідентифікаційні дані осіб, які є відповідальними за нього. Проте, якщо компетентні органи вважають публікацію ідентифікаційних даних юридичної особи або ідентифікаційних чи персональних даних фізичної особи

невідповідними після проведення в індивідуальному порядку оцінки на предмет відповідності публікації таких даних, або якщо публікація ставить під загрозу стабільність фінансових ринків або розслідування, що проводиться, компетентний орган може прийняти рішення відстрочити публікування, взагалі не публікувати або публікувати інформацію про санкції на умовах конфіденційності.

2. Якщо національне законодавство передбачає публікацію рішення про застосування санкцій або інших заходів, яке може бути оскаржено у відповідних судових або інших органах, компетентні органи повинні своєчасно публікувати на своїх офіційних веб-сторінках таку інформацію та будь-яку іншу подальшу інформацію про результат такого оскарження. При цьому будь-яке рішення, що скасовує попереднє рішення про застосування санкцій або інших заходів, яке було опубліковане, також має бути опубліковано.

3. Компетентні органи повинні інформувати ЄСНСПЗ про будь-які застосовані адміністративні санкції або інші заходи, інформацію про які не було опубліковано згідно з пунктом 1, у тому числі про будь-які оскарження таких санкцій або заходів та результати таких оскаржень.

Стаття 33

Порушення, санкції та інші заходи

1. Ця Стаття застосовується принаймні до:

- (a) осіб, які не реєструють свою діяльність з реалізації відповідно до Статті 3;
- (b) страхових або перестраховальних компаній або страхових або перестраховальних посередників, які користуються послугами з реалізації страхових або перестраховальних продуктів, що надаються особами, зазначеними в пункті (a);
- (c) страхових, перестраховальних посередників або посередників, додатковим видом діяльності яких є реалізація страхових продуктів, які отримали реєстрацію шляхом надання неправдивих відомостей або іншим незаконним шляхом у порушення Статті 3;
- (d) особа, що реалізує страхові продукти, яка не виконує положення Статті 10;
- (e) страхової компанії або страхового посередника, який не виконує вимоги щодо ведення бізнесу, викладені у Главах V та VI, стосовно реалізації інвестиційних продуктів на основі страхування;
- (f) особа, що реалізує страхові продукти, яка не виконує вимоги щодо ведення бізнесу, викладені у Главі V, стосовно будь-якого страхового продукту, крім тих, що зазначені в пункті (e).

2. У разі будь-якого з порушень, зазначених у підпункті (e) пункту 1, країни-учасниці повинні забезпечити, щоб компетентні органи мали повноваження згідно з національним законодавством, застосовувати принаймні такі адміністративні санкції або інші заходи:

- (a) публічна заява, в якій зазначається відповідальна фізична або юридична особа та характер порушення;
- (b) наказ з вимогою до відповідальної фізичної або юридичної особи припинити такі дії та утриматися від повторного здійснення таких дій;
- (c) у разі страхового посередника, скасування реєстрації, зазначеної у Статті 3;
- (d) тимчасова заборона на виконання управлінських функцій у страховому посереднику або страховій компанії, що вводиться стосовно будь-якого члена виконавчого органа страхового посередника або страхової компанії, який вважається відповідальним;
- (e) у разі юридичної особи, такі максимальні адміністративні фінансові санкції:

(i) не менше 5 000 000 євро або до 5% від загального річного обороту згідно з останніми звітами, затвердженими органом управління, або, у країнах-учасницях, валютою яких не є євро, еквівалентна сума в національній валюті на дату набрання чинності цієї Директиви. Якщо юридична особа є материнською компанією або дочірнім підприємством материнської компанії, що має складати консолідовану фінансову звітність згідно з

Директивою 2013/34/ЄС Європейського парламенту та Ради ⁽¹⁾, відповідним загальним оборотом є загальний річний оборот згідно з останньою консолідованою звітністю, затвердженою органом управління кінцевої материнської організації; або

(ii) до суми подвійного розміру прибутку, отриманого або збитку, недопущеного завдяки такому порушенню, якщо це можливо визначити;

(f) у разі фізичної особи, такі максимальні адміністративні фінансові санкції:

(i) не менше 700 000 євро або, у країнах-учасницях, валютою яких не є євро, еквівалентна сума в національній валюті на дату набрання чинності цієї Директиви; або

(ii) до суми подвійного розміру прибутку, отриманого або збитку, недопущеного завдяки такому порушенню, якщо це можливо визначити.

3. У разі будь-якого з порушень, зазначених у підпунктах від (a) до (d), а також (f) пункту 1, країни-учасниці повинні забезпечити, щоб компетентні органи мали повноваження згідно з національним законодавством, застосовувати принаймні такі адміністративні санкції або інші заходи:

(a) наказ з вимогою до відповідальної фізичної або юридичної особи припинити такі дії та утриматися від повторного здійснення таких дій;

(b) у разі страхового, перестраховального посередника або посередника, додатковим видом діяльності якого є реалізація страхових продуктів, скасування реєстрації, зазначеної у Статті 3.

4. Країни-учасниці можуть надати компетентним органам повноваження встановлювати додаткові санкції або інші заходи, а також рівень адміністративних фінансових санкцій, що перевищує рівень, передбачений у цій Статті.

Стаття 34

Ефективне застосування санкцій та інших заходів

Країни-учасниці повинні забезпечити, щоб при визначенні типу адміністративних санкцій та інших заходів і рівня адміністративних фінансових санкцій компетентні органи враховували всі відповідні обставини, у тому числі, за необхідності:

(a) серйозність і тривалість порушення;

(b) ступінь відповідальності відповідальної фізичної або юридичної особи;

(c) фінансову стійкість відповідальної фізичної або юридичної особи, що визначається на підставі річного доходу відповідальної юридичної особи або загального обороту юридичної особи;

(d) значення прибутку, отриманого або збитку, недопущеного такою відповідальною фізичною або юридичною особою, у частині, в якій його можливо визначити;

(e) збитки для клієнтів або третіх сторін, що спричинені таким порушенням, у частині, в якій їх можливо визначити;

(f) рівень співпраці відповідальної фізичної або юридичної особи з компетентним органом;

(g) заходи, вжиті відповідальною фізичною або юридичною особою з метою запобігання повторення порушення; та

(h) будь-які попередні порушення з боку відповідальної фізичної або юридичної особи.

(1) Директива 2013/34/ЄС Європейського парламенту та Ради від 26 червня 2013 року про річну фінансову звітність, консолідовану фінансову звітність і відповідну звітність деяких видів організацій, що вносить зміни до Директиви 2006/43/ЄС Європейського парламенту та Ради та скасовує Директиви Ради 78/660/ЄЕС і 83/349/ЄЕС (ОJ L182, 29.6.2013, с. 19).

*Стаття 35***Повідомлення про порушення**

1. Країни-учасниці повинні забезпечити створення компетентними органами ефективних механізмів, що дозволяють інформувати ці органи та сприяють їх інформуванню про можливі або фактичні порушення норм національного законодавства про надання чинності цій Директиві.

2. Механізми, зазначені в пункті 1, повинні включати в себе, щонайменше:

(а) конкретні процедури отримання звітів і здійснення подальших дій;

(b) належний захист працівників компаній, що реалізують страхові або перестраховальні продукти, та, у відповідних випадках, інших осіб, які повідомляють про порушення, що вчиняються у цих компаніях, від заходів впливу, неправомірного обмеження в правах та інших видів несправедливого поводження;

(c) захист ідентифікаційних даних особи, яка повідомляє про порушення, та фізичної особи, яка, ймовірно, є відповідальною за порушення, на всіх етапах процесу, якщо розкриття такої інформації не вимагається за національним законодавством у контексті подальшого розслідування або наступного адміністративного або судового провадження.

*Стаття 36***Подання ЄСНСПЗ інформації, що стосується санкцій та інших заходів**

1. Компетентні органи повинні інформувати ЄСНСПЗ про всі адміністративні санкції та інші заходи, що були застосовані, але не опубліковані згідно зі Статтею 32(1).

2. Компетентні органи повинні щорічно надавати ЄСНСПЗ зведену інформацію про всі адміністративні санкції та інші заходи, що були застосовані згідно зі Статтею 31.

ЄСНСПЗ має публікувати таку інформацію у річному звіті.

3. Якщо ЄСНСПЗ оприлюднила інформацію про адміністративні санкції та інші заходи, вона повинна в той же час надати інформацію про це ЄСНСПЗ.

ГЛАВА VIII

ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ*Стаття 37***Захист персональних даних**

1. Країни-учасниці повинні застосовувати Директиву 95/46/ЄС до обробки персональних даних, що здійснюється у країнах-учасницях відповідно до цієї Директиви.

2. Постанова (ЄС) № 45/2001 застосовується до обробки персональних даних, що здійснюється ЄСНСПЗ відповідно до цієї Директиви.

*Стаття 38***Делеговані законодавчі акти**

Комісії надаються повноваження приймати делеговані законодавчі акти відповідно до Статті 39 стосовно Статей 25, 28, 29 і 30.

*Стаття 39***Здійснення передачі повноважень**

1. Право приймати делеговані законодавчі акти надається Комісії відповідно до умов, установлених у цій Статті.
2. Право приймати делеговані законодавчі акти, зазначені у Статтях 25, 28, 29 і 30, надається Комісії на невизначений період, починаючи з 22 лютого 2016 року.
3. Передачу повноважень, зазначених у Статтях 25, 28, 29 і 30, може бути скасовано Європейським парламентом і Радою у будь-який час. Рішення про скасування припиняє делегацію повноважень, зазначених у такому рішенні. Воно набирає чинності в день, наступний після дня публікації такого рішення в *Офіційному журналі Європейського Союзу* або у пізнішу дату, зазначену в цьому рішенні. Воно не впливає на чинність будь-яких делегованих законодавчих актів, що вже набрали чинність.
4. Щойно Комісія приймає делегований законодавчий акт, вона повинна в той же час повідомити про це Європейський парламент і Раду.
5. Делегований законодавчий акт, прийнятий відповідно до Статей 25, 28, 29 і 30, набирає чинності лише у разі, якщо протягом трьох місяців з моменту повідомлення Європейського парламенту та Ради про такий акт Європейський парламент і Рада не висловили жодних заперечень, або, якщо до завершення цього періоду Європейський парламент і Рада повідомили Комісію про те, що вони не заперечуватимуть. За ініціативою Європейського парламенту та Ради такий період може бути продовжено на три місяці.

*Стаття 40***Перехідний період**

Країни-учасниці повинні забезпечити, щоб посередники, які вже зареєстровані за Директивою 2002/92/ЄС, виконали відповідні норми національного законодавства про надання чинності Статті 10(1) цієї Директиви до 23 лютого 2019 року.

*Стаття 41***Експертиза та оцінка**

1. До 23 лютого 2021 року Комісія повинна подати на розгляд Європейському парламенту та Раді звіт про застосування Статті 1. Такий звіт має включати в себе оцінку, на основі інформації, отриманої від країн-учасниць та ЄСНСПЗ згідно зі Статтею 1(5), того, чи залишається сфера застосування цієї Директиви, в тому числі виняток у Статті 1(3), відповідною рівню захисту споживачів, пропорційності ставлення до різних осіб, що реалізують страхові продукти, та адміністративним зобов'язанням, установленим для компетентних органів і каналів поширення страхових продуктів.
2. До 23 лютого 2021 року Комісія повинна провести експертизу цієї Директиви. Експертиза повинна включати в себе загальний аналіз практичного застосування правил за цією Директивою з належним урахуванням змін на ринках роздрібних інвестиційних продуктів, а також досвіду, здобутого в ході практичного застосування цієї Директиви та Постанови (ЄС) № 1286/2014 і Директиви 2014/65/ЄС. Експертиза повинна включати в себе оцінку того, чи призводять до відповідних і пропорційних результатів конкретні правила ведення бізнесу щодо реалізації інвестиційних продуктів на основі страхування, що встановлені в Главі VI цієї Директиви, з урахуванням необхідності забезпечення достатнього рівня захисту прав споживачів, який відповідає стандартам захисту прав інвесторів, що застосовуються за Директивою 2014/65/ЄС, характерних особливостей інвестиційних продуктів на основі страхування, а також специфіки каналів їх розповсюдження. В ході експертизи має бути також розглянута можливість застосування положень цієї Директиви до продуктів, що підпадають під дію Директиви 2003/41/ЄС. Така експертиза повинна також включати в себе окремий аналіз впливу Статті 19 цієї Директиви, з урахуванням ситуації з конкуренцією на ринках реалізації страхових продуктів, на контракти, крім тих, що стосуються будь-якого з виду страхування, зазначених у Додатку II до Директиви 2009/138/ЄС, та впливу

зобов'язань, зазначених у Статті 19 цієї Директиви, на страхових посередників, які є малими та середніми підприємствами.

3. Після консультацій з Об'єднаним комітетом Європейських наглядових органів Комісія має надати на розгляд Європейському парламенту та Раді перший звіт.

4. До 23 лютого 2020 року та щонайменше кожні два роки після цього ЄСНСПЗ повинна готувати подальші звіти про застосування цієї Директиви. Перш, ніж оприлюднювати свій звіт, ЄСНСПЗ повинна проконсультуватися з Європейською службою з цінних паперів і фінансових ринків.

5. У третьому звіті, який має бути підготовлений до 23 лютого 2018 року, ЄСНСПЗ повинна викласти оцінку структури ринків страхових посередників.

6. Звіт, зазначений у пункті 4, який має бути підготовлений ЄСНСПЗ до 23 лютого 2020 року, повинен містити аналіз питання щодо того, чи мають компетентні органи, про які йдеться у Статті 12(1), достатні повноваження і достатні ресурси для виконання своїх завдань.

7. Звіт, що зазначений у пункті 4, повинен містити аналіз принаймні таких питань:

(а) будь-яких змін у структурі ринку страхових посередників;

(б) будь-яких змін в алгоритмах транскордонної діяльності;

(с) підвищення якості консультування та методів продажів, а також впливу цієї Директиви на страхових посередників, що є малими та середніми підприємствами.

8. Звіт, що зазначений у пункті 4, повинен також містити оцінку ЄСНСПЗ впливу цієї Директиви.

Стаття 42

Транспозиція

1. Країни-учасниці повинні надати чинності законам, нормативно-правовим актам і адміністративним нормам, що є необхідними для виконання цієї Директиви, до 23 лютого 2018 року. Вони повинні негайно надати Комісії текст таких норм.

Коли країни-учасниці приймають такі положення, такі положення повинні містити посилання на цю Директиву або супроводжуватись таким посиланням у разі їх офіційної публікації. Вони також повинні містити заяву про те, що посилання в існуючих законах, нормативно-правових актах або адміністративних нормах на цю Директиву, що скасовуються цією Директивою, повинні вважатися посиланнями на цю Директиву. Країни-учасниці повинні визначити, яким чином таке посилання має бути зроблене, та як має бути сформульована така заява.

2. Країни-учасниці повинні надати Комісії текст основних норм національного законодавства, які вони приймають у сфері, на яку поширюється дія цієї Директиви.

Стаття 43

Поправка до Директиви 2002/92/ЄС

Глава IIIA Директиви 2002/92/ЄС вилучається з набранням чинності 23 лютого 2016 року.

Стаття 44

Скасування

Директива 2002/92/ЄС зі змінами, внесеними Директивами, що зазначені у Додатку II, Частина А, скасовується з набранням чинності 23 лютого 2018 року без обмеження зобов'язань країн-учасниць, що стосуються термінів транспозиції в національне законодавство Директив, визначених у Додатку II, Частина В.

Посилання на скасовані Директиви вважаються посиланням на цю Директиву та мають тлумачитись відповідно до кореляційної таблиці, викладеної у Додатку III.

Стаття 45

Набрання чинності

Ця Директива набирає чинності на двадцятий день після дня її публікації в *Офіційному журналі Європейського Союзу*.

Стаття 46

Суб'єкти, на яких спрямована ця Директива

Ця Директива спрямована на країни-учасниці.

Підписано у Страсбурзі (Strasbourg) 20 січня 2016 року.

Від імені Європейського парламенту
Президент
М. ШУЛЬЦ (M. SCHULZ)

Від імені Ради
Президент
А. Г. КОЕНДЕРС (A. G. KOENDERS)

*ДОДАТОК I***ВИМОГИ ДО МІНІМАЛЬНОГО РІВНЯ ПРОФЕСІЙНИХ ЗНАТЬ І КВАЛІФІКАЦІЇ**

(зазначених у Статті 10(2))

I. Ризики майнового страхування, що віднесені до класів 1 – 18 у частині А Додатку 1 до Директиви 2009/138/ЄС:

- (a) мінімально необхідні знання умов полісів, що пропонуються, включаючи супутні ризики, якщо вони покриваються такими полісами;
- (b) мінімально необхідні знання застосовного законодавства, що регулює реалізацію страхових продуктів, у тому числі законодавства про захист прав споживачів, відповідного податкового законодавства та відповідного соціального та трудового законодавства;
- (c) мінімально необхідні знання щодо врегулювання збитків;
- (d) мінімально необхідні знання щодо розгляду скарг;
- (e) мінімально необхідні знання щодо оцінки потреб клієнта;
- (f) мінімально необхідні знання страхового ринку;
- (g) мінімально необхідні знання стандартів ділової етики; та
- (h) мінімально необхідна компетентність у фінансовій сфері.

II. Інвестиційні продукти на основі страхування:

- (a) мінімально необхідні знання інвестиційних продуктів на основі страхування, в тому числі умови та нетто-ставки, а також, у відповідних випадках, гарантовані та негарантовані виплати;
- (b) мінімально необхідні знання щодо переваг і недоліків різних інвестиційних опцій для страхувальників;
- (c) мінімально необхідні знання фінансових ризиків, які несуть страхувальники;
- (d) мінімально необхідні знання полісів, що покривають ризики страхування життя та інші ощадні продукти;
- (e) мінімально необхідні знання організації пенсійної системи та виплат, гарантованих нею;
- (f) мінімально необхідні знання застосовного законодавства, що регулює реалізацію страхових продуктів, у тому числі законодавства про захист прав споживачів і відповідного податкового законодавства;
- (g) мінімально необхідні знання страхового ринку та ринку ощадних продуктів;
- (h) мінімально необхідні знання щодо розгляду скарг;
- (i) мінімально необхідні знання щодо оцінки потреб клієнта;
- (j) врегулювання конфліктів інтересів;
- (k) мінімально необхідні знання стандартів ділової етики; та
- (l) мінімально необхідна компетентність у фінансовій сфері.

III. Ризики страхування життя, що класифіковані у Додатку II до Директиви 2009/138/ЄС:

- (a) мінімально необхідні знання полісів, у тому числі умови, гарантовані виплати та, у відповідних випадках, супутні ризики;
- (b) мінімально необхідні знання організації пенсійної системи відповідної країни-учасниці і виплат, гарантованих нею;

(c) знання застосовного законодавства про договори страхування, законодавства про захист прав споживачів, законодавства про захист персональних даних, законодавства про контроль за відмиванням грошей та, у відповідних випадках, відповідного податкового законодавства та відповідного соціального та трудового законодавства;

(d) мінімально необхідні знання страхового ринку та інших відповідних ринків фінансових послуг;

(e) мінімально необхідні знання щодо розгляду скарг;

(f) мінімально необхідні знання щодо оцінки потреб клієнта;

(g) врегулювання конфліктів інтересів;

(h) мінімально необхідні знання стандартів ділової етики; та

(i) мінімально необхідна компетентність у фінансовій сфері.

ДОДАТОК II

ЧАСТИНА А

Скасовані Директиви з переліком таких поправок до них

Директива 2002/92/ЄС Європейського парламенту та Ради (ОJ L9, 15.1.2003, с. 3).

Директива 2014/65/ЄС Європейського парламенту та Ради (ОJ L173, 12.6.2014, с. 349).

Директива (ЄС) 2016/97 Європейського парламенту та Ради (ОJ L26, 2.2.2016, с. 19).

ЧАСТИНА В

Терміни транспозиції у національне законодавство, зазначеної у Статті 44

Директива	Термін транспозиції Директив, що перебувають у процесі доробки
2014/65/ЄС	3.7.2016
(ЄС) 2016/97	22.2.2016 (стосовно внесення змін до Директиви 2002/92/ЄС згідно зі Статтею 43 цієї Директиви) 23.2.2018 (стосовно транспозиції цієї Директиви згідно зі Статтею 42)

ДОДАТОК III

Кореляційна таблиця

Директива 2002/92/ЄС	Ця Директива
Стаття 1(1)	Стаття 1(1) і (2)
Стаття 1(2)	Стаття 1(3) і (4)
Стаття 1(3)	Стаття 1(6)
Стаття 2 пункт (1)	Стаття 2(1) пункт (6)
Стаття 2 пункт (2)	Стаття 2(1) пункт (7)
Стаття 2 пункт (3)	Стаття 2(1) пункт (1) і Стаття 2(2)
Стаття 2 пункт (4)	Стаття 2(1) пункт (2) і Стаття 2(2)
Стаття 2 пункт (5)	Стаття 2(1) пункт (3)
Стаття 2 пункт (6)	Стаття 2(1) пункт (5)
Стаття 2 пункт (7)	_____
Стаття 2 пункт (8)	Стаття 2(1) пункт (16)
Стаття 2 пункт (9)	Стаття 2(1) пункт (10)
Стаття 2 пункт (10)	Стаття 2(1) пункт (11)
Стаття 2 пункт (11)	_____
Стаття 2 пункт (12)	Стаття 2(1) пункт (18)
Стаття 2 пункт (13)	Стаття 2(1) пункт (17)
Стаття 3(1)	Стаття 3(1)
Стаття 3(2)	Стаття 3(2) та (3)
Стаття 3(3)	Стаття 3(4)
Стаття 3(4)	_____
Стаття 3(5)	_____
Стаття 3(6)	Стаття 16
Стаття 4(1)	Стаття 10(1) і (2)
Стаття 4(2)	Стаття 10(3)
Стаття 4(3)	Стаття 10(4)
Стаття 4(4)	Стаття 10(6)
Стаття 4(5)	_____
Стаття 4(6)	_____
Стаття 4(7)	Стаття 10(7)
Стаття 5	Стаття 40
Стаття 6(1)	Статті 4 та 6
Стаття 6(2)	_____
Стаття 6(3)	Стаття 11(1)
Стаття 7	Стаття 12

Директива 2002/92/ЄС	Ця Директива
Стаття 8	Статті 5, 7, 31 - 36
Стаття 9	Стаття 13
Стаття 10	Стаття 14
Стаття 11	Стаття 15
Стаття 12(1) пункт (а)	Стаття 18 пункти (а)(i), (b)(i)
Стаття 12(1) пункт (b)	Стаття 18 пункт (а)(iv)
Стаття 12(1) пункт (c)	Стаття 19(1) пункт (а)
Стаття 12(1) пункт (d)	Стаття 19(1) пункт (b)
Стаття 12(1) пункт (e)	Стаття 18 пункти (а)(iii), (b)(iii), та 19(1) пункт (c)
Стаття 12(2)	Стаття 20(3)
Стаття 12(3)	Стаття 20(1)
Стаття 12(4)	Стаття 22(1)
Стаття 12(5)	Стаття 22(2) та (4)
Стаття 13	Стаття 23
Стаття 14	_____
Стаття 15	_____
Стаття 16	_____
Стаття 17	_____